

KASPAR

1-80

K A Š P A R 1 = 1 9 8 0

neprofesionální obětník
zabývající se výhradně
netradičními formami
života a stylu

Náklad 4 kusy

Historické převzaty

Carlos Costaneda: Učení dona Juana; cesta k poznání u indiánů Yacui, 1. pokrač., 228. v LM 1=79, přel. V. Faktor	25=44
Karl Jaspers: Zárojek filosofie, 2. kap. z knihy "Cesta k sou- dosti", 1. kap. v LM 1=79, přel. V. Faktor	45=68
Lev Nikolajevič Tolstoj: Arkanum =výňatky=	21=22

Recepty

Kakaň, z dolního Poodří	8
Slivř z kopřiv, z jihočeských blat	8
Seda rovin energetického vědomí =tabulka z knihy I. Learyho "Politika extáze"	6

Články

Bezplatné občerstvení	55=56
Zápisky v cestině	
Kotrmelce na veřejných místech	

Zprávy

Dosažení stavu "supí let" = S. Šefík	3
Projekt "Domeček" = S. Šefík	19
Neobyčejné pojednání o smrti = recenze knihy dr. S. Šofyho	9=12
<u>Malýchvňádky</u> = str. 5, 6, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 23	

Číslo

Teplé pivo, mondo = S. Šefík	7
Modré krvavé, mondo = V. Faktor	7

Články ze staršího

Na zítřek, V. Faktor	99
Kristalové loutky naše civilizace, V. Faktor	1=2
Neubližujte ani kufarům, V. Faktor	21
Chcete i dále, V. Faktor	16
<u>Schlomy</u> = S. Füsner, S. Šefík, V. Faktor	49=54

Interese

Dopravní podnik ČSD a informace, P. Vitera	4
	12

Kalendář

Kyrtifikace vyšších roků, S. Šefík	5
Vetání kazele, V. Faktor	5

Literární díla

Tradiční slovesné útvary, P. Vitera	20
O psu, který uměl létat, J. Keubek	23
První snh =fejetna=, V. Faktor	24
Dětské hry padesátých let, V. Faktor	13=17

Je všeobecně rozšířený názor o pokračující existenci naší civilizace ještě oprávněný?

Otto: Vnitřní vesmír člověka je složitější a záhadnější než vesmír hvězd a slunci. Vzdálenosti od člověka k člověku jsou někdy závratnější než, od hvězdy k hvězdě. Zabloudili na nich, nedověděli je přetvořit, stane se mu i hvězdný vesmír blud číhající bez cíle a beze smyslu.

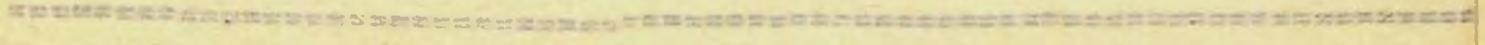
Jan Čep

Starší světovězná síla Hubertus vyslovil před prvočtyřmi válkami podobenství, že sáh dopustil, aby byl Izák skutečně obětován a je zcela šťastnější, když to byl jen pouhý přečin a oznámení, nevydařený pokus o mystifikaci či skutečně viněni dobytí, ale dnešních a jak vědomí dobře víme a uvědomil přísných hledisek nadprůměrně vzdělané a oduševnělé mladé žene po opakovaných konzultacích s blíže neidentifikovaným "americkým duchem", je než nynější vtělení pro zvýšení věrohodnosti jeho prvního zřejmého dobře informovaného a vlivného místa v síle domě, potají mu rozhláskuje jako zvláštní projev příznaků konce světa již ze 6. května 1980, z dlouhodobých kontaktů složených letopočet 1348 před kontingenční duhu srdce přestel z druhé poloviny existovat, protože posledních několik desítek nevádně tlaku doby ještě se vyskytujícího dležího stává za valuty šedivých rozkrytí v jiných velkoměstech a nikoho z jejich protěckých násťtupě nenapadá grovnat po opravě potřebí kastky do předchozí kombinace a tak jejich nynější neobdílá rozvístí postarší inkubativní člověka proti vtisknutí řád. Na sedě na Velkopřevorském náměstí nepasí kdosi vedrou křídou: voják je kerzík než vrah, neboť ho v činech podporuje stát, starový tyrik Coocconi prohlásil, že živé jsou i elementární čestice a úrdina jedné televizní inscenace řekl - i když zatím jen v divácké rozpravě s přítelstvem, že toho chce sáh zřídit, toho sám rozum

Reintegrace civilizace postupuje. A celý proces již zřejmě opustil i fázi materialistické víze světa, která stále ještě nachovávala jakási vnější rýhu jednotné koncepce, i když byla tato jednotka dosahována jen násilnými akty le-nostřanně pojímaného a zaměřeného intelektu a to, čemu dnes říkáme věda, je jen svědomitým úpědku ducha, typickým projevem mechanické a uniformní láze dozintegrate, dosahující možná právě nyní svého klimaxu. Srovnat se těchto ex-kolnosti o počátku t.zv. "technické" civilizace, která má před sebou ještě minimálně šest světových tisíciletí, jak rádi tvrdí představitelé akademické frakce, je naprostou strážou smyslu pro porce. Vyšplá oficiální nedobroslovesnické křel ty nás stěží přivedou jinam než k vítě v technicky vyspělé civilizace, na které

ves. A v periodických tisku se píše, že přes 450 amerických občanů cítí potřebu víry v technicky vyspělé mimozemské civilizace, které nám přijdou poradit jak dál - přičemž otázka zdali přijmou se sloves či nečeš je neznámá zřejmě chladně, což zláto roste rychleji, než v dobách prozek každodenní dranco vána, bojíví vědci se se odalca krut ší než dvě století opét vrátili v projektu perceptoru mobile a se ještě kratší odalca se zasa sežely stavět v loďkách nákladní planetarice. A jiní bojíví vědci hovoří o pozlatatech dřívějších vesmírů, o biologické a tudíž natechnické vývoji věšiny jiných, nirozenských civilizací, prof. Dyson se do univ, že vyspělí tvorové mohou žít i na kometách, v životě se antropocentřem vrátili k hypotéze o organické původu vesmíru a naše galaxie je jen jednou křátkou gigantického organismu, kdeš po vědníku se potuluje prorok se dvěma doktoráty, propozující spravedlivější svět: založený na klaviku, astronomik Clarkin je toho názoru, že se rozvíjí tá civilizace objede zcela bez natechniky a dr. Korveš se obává po dvou stoletích prudké intoxikace racionalis sem bez protístek stopes, že náš nos nak není vůbec vybaven k tomu, abychom byli schopni pochopit, co to je vesmír. Harold Aspeller ad se již vystřízlivěl před drachou drahocinné požit, že vyhlíd by se spojení s našimi kosmickými soustedy - ani on není tedy zcela imunní před tímto vědním sládekem. Dlouhodobá antropocentřismu, a právě tak jako celá věda se neodvíjí, ale rozvíjí je jen do nekonečna jsou stejně se si jako to, že se drahocinně s nasyerší rostlinami zde na Zemi - tento rys jako vyhlíd se již jeví symetřičtější a právě tak vystřízlivěl i Fred Hoyle - který obdržel životem stacionární svétoletých let se rozprostírající araky neslyšadného plynu, vyspělých je to pavouci ulovené hvězdyse prohlávil že všechny systémy se po dosažení určitého vysokého stupně organizovanosti rozpadají, a rovnak Dyson, podle kterého se rozum projevuje jako rakovina nesprávné technické exploatace, která proletí celou naší Galaxií. A nedávno jsem si v loďce frontě předtěl, že blíž se naimenovani američtí vědci konečně zjistili to, co už vědci dávno víme: že stresor trvá i rostliny.

bychom tak rádi přenesli odpovědnost za naši bezradnost. A se čas budou volně přijaty i pasivní signály, které budou interpretovat čle našich potěšeb a tím se objeví i oficiálně přijímaní a štědré podporovaní "státní proroci". Budeme se pak rozhodit k supercivilizaci v nějaké vzdálené alhovině. Jsou však i jiní vědci a i oni chtějí vytvářet předtím nesející svět. Zbovíli se strachem z rozpadu civilizace a věří, že život v intergalaxii není se být lepší, než v této slatě a že se uprostřed velkých pohů barbarických národů již staví nové kláštery a pod ochrannou jejich nádi se začínají spešovat zalekání sny o nových možnostech, zatímco náš svět prožívá bolestné trauma a rozkol v době jedině nabývá síly le vybranějších podob. I kdy by však každá TV stálice vyraďila půlhodinu denně proroků pancovných nivelizačních oficklností, neoběže se se z těchto pramenů jediného hojivého elocva. Vědy vesmír je tím, čím chtěly předčasně generace, aby byl, a tak dnes používáme jen náhledy rozhodnutí, že pro nás nebude trólovství božím ani harmonií sfér, a dokonce ani neštěpím se všech možných světo, ale nekonečně pustým, arakivím a bezděčným prostorem, v kterém se na ostrávech planet vyskytují v neštěpím přispadě stejné neštěpní a bezradní troskační jako jsme sami. Přijem si však, aby tomu tak bylo i nyní? ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Nešťaví doba, v které se náš vá podobně pojatí vesmír, nato lerovatelně, protože pro lidskou duši neštěpní Vědy, že nekonečný věšší ~~XXXXXXXX~~ ču soproster se mále s vrátit ve stejné nekonečný časoproster vnitřní, který se do lidské duše vede o se k tomu mále do jít dříve než se začne. To už se však budou psát dějiny jiné civilizace, nověno vzepje tí ducha.

Jste-li pravidelnými odběrateli "Lázeňského hosta", splňujete základní předpoklad = jste mentálně připraveni na první lekci. Tělo se životaí situace, která vám jistě není cizí.

...Orchestr přecházejte, posebívejte, oslabená aktivita, někdy úroveň, převládající povyta ředí nervy, nechutí ke konání, neval pro životní cit oslaben, třesť onulován, silná racionální snítání. Odběratel roženo, nacházejte se ve stavu avandá "šlepiče".

Účelem dnešní lekce je uniknout z této situace dazelením stavu.....

=====
"ŠUPÍ LET"
=====

Umístěte tento text ve vyší oči = stoji.

Vyhleďte subaí postu a vraíte se.

Po poměti vytlačte několik cm na špičku nosu.

Jděte se na sebe podívat do zrcadla a přitom řekněte 3x "brouka".

Klekněte na všechny čtyři, obraíte se na záda a udávejte všemi čtyřmi ve vzduchu jako brouk, který se začne obrátit.

Rechte toho.

Jděte se podívat do zrcadla a vraíte se.

Filačte sklenuku o obsahu 1 dol, do které jste vložili kostku cukru k šetřm = nyní velice přesně podle návodu =, posved- něte se nejvíše loket ruky, ve které ji držíte, cvičte pod- petty a obraíte se sebe obsah sklenuky. Přitom si nřývalote "prositi". Pro usnadnění to též můžete tíže aschopit.

Rožňv kašte.

Klíste si vypláchnout ústa, vraíte se.

Utřete se.

Předkloňte se a vysuňte krk jak nejvíc dokážete.

JSTE VE STAVU "ŠUPÍ LET"!

Upozornění: Dosázení žádaného stavu je možné jedině v naprostém soukromí.

V následujících řádcích vyřadte názvy:

- Medrě kukadla
Hrbatý oblep
Jasne lokovní
Rožňový kašpar
Tyzpí cko

S těmito názvy nyní redakce listu pilně experimentuje.

VOLNÁ MÍSTA

Neoprofesi-
onálního
výtvarníka
přijme i
hled redak-
ce krespi-
su. Lp. pro
samostatnou
práci na
grafické úp-
ravě listu.
Zn.: "schop-
nost auto-
ce vítána."
IK2-79

NÁJEM

Uvážlivě přijme
na 34 hod. v roce
nákupář hrabě Ke-
ného brávdství,
vhodný ke sdružení.
Uvažně předvedení
koprada z Valdeje
v rětřech se pro
nápěsí "Identita lé-
zenství nezbytné". Zn.:
"Prostředí sdružení
sín". 311-79.

Dobře znalosti tomu,
kdo pracuje - nebo
poskytne informaci o
konání vzrostlého
středu vhodného k no-
covní, na němž před-
ventováním místě be-
v hledu na objekty
postavené po roce
1-50. odpovídá závs-
ného lehátka 1,20 m,
váha 70 kilogr. .

OBRAZOVÝ PŘÍKLAD
TAJÍ IČENÍ

min. 6.5 m nad ú-
rovni terénu. Pod-
mínka okolí Prahy
nebo Jižní Čechy.
Zn.: "obřiz s hro-
vice vítána. 48179

KOUPĚ

Prodejte nebo zap-
očíte výkresy a
plány na perpetua-
labile. Zn.: typ
nerozhoduje. 8K279

Koupím nebo pronaj-
mu jakýkoliv kvěz
čársky šelohled.
Zn.: "Spěchá". 2K279

Koupím turecké fe-
zy. Zn.: "Pro čer-
pací osádku". 3K279

Koupím falešný
knír. Zn.: "Jen
světlní". 4K279

Koupím starý nebo
obřezaný Globus
Zn.: "Vážně rozvá-
řý preferovaný".
7K2-79.

Uvažně ke koupi
nebo poskytněte in-
formace o několi-
kapatrových místech
na cívroví v jakém
koliv množství.
Podm. tradiční ne-
terial. Zn.: "K vý-
robě domácích fon-
tán". 1K1-79.

Koupím optikolo,
obř. i štyčkolo
s obřezaným vozí-
kouskem, kouskem,
XXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXX
XXXXXX pro řadu

s viskem na troji Kralu-
py nad Vlt. = Velvary.
Běžně s event. v rob-
ces jistě, úst při a
jedného dodavatele na
provazu vítána. Zn.: "Pří-
věsný vozík není podmín-
kou. 2K1-79

PÍSEŇ

Pro plánovanou akci "Po-
byt sice civilizací" při-
jmá redakce Valdeje IČ-
formace o sdružení obřiz-
vy, technologiích, pro-
torech a obdobích, ve
kterých lze uskutečnit
měsíční pobyt několik-
letné skupiny bez jaké-
koliv vysovení potře-
vicami, bez t. bernické =
no zařízení a bez osádk.
5K2-79

Uvažně návrhy na data-
hry vašich rozlůd. Zn.:
"Běžně jistě" 9K2-79

Redakce přij-
ímá fotozo-
jímavých "Ná-
pisů na zdech"
pro nové za-
vedbou rub-
riku věnovan-
nou tomuto
tradičnímu li-
terárnímu pro-
jevu. Zn.: "Kou-
te-li fotce-
parát, zedle-
te alespoň
opis.

10K2-79

SVYCH ROVIN NEKONVENCIONÁLNÍ VĚDOMÍ, DRUGY, KTERÉ JSI VYVOLÁVAJÍ, VÝŠÍ ÚROVNĚ A NÁSLEDNĚ KAMTY, KTERÉ SE JIMI ZABÍVAJÍ.

Tato kniha převzata z knihy "Politika extáze" od amerického psychologa Timothy Learyho, jednoho z nejvýznamnějších představitelů a inspirátorů t.zv. psychedelické revoluce. Kapsána a poprvé vydána byla v druhé polovině šedesátých let.

rovina	lidí	konu	věde	droga	nábožens	nábož	umění	posvíc
energie	kuponia	nikotín		vytvá	ství	žensk	pon	ná se
tického	kační	ni		říšic	řadu	ká	bivés	toda
vědomí	centra	struk		přin	se na	netas	jičí	
		tura		lušnou	ofislu	fero	přis	
				rovina	nou ro		lušnou	
					vinu		rovina	
1.	atomová	elekt	fyzika	LED	budda	bílá	psyche	spont
atomová	jádro	ron	astro	SPA	niscus	světlo	delická	ni se
			fyzika			světlo,	eletr.	chades
						budba		liky
2.	kyselina	kyse	biolo	peyote	hindu	reina	hindu	dlouho
buňka	ERA	lin	rie a	pallo	issus	ker	tické	dobé
		ERA	bio =	cybin,		acco	umění	hlad
			chosis	lamí				všci
3.	autonom	tělesn	fyzio	halit	tenre	coho	Boech	stráta
genetic	ni nerve	arény	logie	ERA		kunda		svyalo
4.	výsledek					líčí		
4.	mozek	neuro	neuro	varinus	zen, sū	satori	svyalo	kadidla
svylová	mozek	vě or	logie	ene	fiscus,		vě	tanec,
		edny			roné kř		umění	možba,
					tenství,			nábož.
					hasidick			předpř
					judaism			vání
5.	otisk v	sociál	psyche	uklidn	protes	Kristus	repro	kázání
duchovní	světli +	ni cho	logie	ifci	tantis	Mešic	ukce	
6.	neurocro	vání		tableta	pus, ju			
sociální	mozek			ky	delisus			
6.	erlos	sociál	psych	alko	katoli	šebel	propes	pověřic
erlos	vním	ální	atrie	kol	cissus		gonda	vý
ndlaf	centra	chování			funda			rituál
strou					mentis			
lost					ligus			
7.			nerost	nerko	kult	černá		seber
prádn			hesio	tické	arti	prázd		vraha,
			logie	ledy		no		rituální
								vraha

Timothy Leary : Alene, jaký je smysl života?
 Allan Watts : To je ale otázka!
 Timothy Leary : Jakto?
 Allan Watts : Smysl života je klást otázku co je smysl života?
 je klást otázku, co je smysl života?

KOŘENÍ

Velká ředice

Jedna kostka cukru a trochu kávy do velkého množství vody. Přidáme citronovou šťávu a narazíme, dokud se cukr nerozpustí, abychom jej mohli roztrusit spolu se zrnky kávy.

EXTRAKT Z JELOVCE

Jihokorejská blata

Na 1-4 l silného extraktu potřebujeme tyto ingredience:

- 10 kg čerstvého kopřivy
- 1 polévková lžíce lesního medu
- 2 polévkové lžíce
- 1 lžíce jehličí
- 1 lžíce borovicového jehličí
- 1 lžíce ostružiny

Čerstvé kopřivy se rozdrtí a rozdrtí se v noci na speciální mlecí stroj. Přidáme med a ostatní ingredience a necháme v 100°C stát 24 hodin. Pak na chvíli odstavíme a vačíme medem. Když je med vačený, přidáme jehličí a ostružiny a opatrně přefiltrujeme. Přidáme med a necháme stát 24 hodin. Pak na chvíli odstavíme a vačíme medem. Když je med vačený, přidáme jehličí a ostružiny a opatrně přefiltrujeme. Přidáme med a necháme stát 24 hodin.

1. V nemocném stavu je spolehlivým prostředkem proti nikotinu a alkoholu.
2. Rozředěný vodou pomáhá léčit průběh onemocnění dýchacích cest jako je kašel, astma, bronchitida, zápal plic, tuberkulóza a další onemocnění dýchacích cest.
3. Rozředěný vodou v poměru 1:3 je účinný na žaludeční obtíže a křečové stavy.
4. Rozředěný vodou v poměru 1:10 je účinnou látkou vodu.
5. Rozředěný vodou v poměru 1:100 je prostředkem k odstranění kyselosti.
6. V nemocném stavu se lze rovněž využívat v kuchyni jako osvěžující nápoj do bramborové kašičky a hubových salátů a dalších jídel.

V lidovém lékařství je více než 2000 různých prostředků proti virům a bakteriím. Svou univerzálností je používá i jako osvěžující prostředek proti nachlazení. Při přípravě tak, že přidáme citronovou šťávu a zbytek necháme vařit v 100°C. Pak vačíme se občasným mícháním a velmi silně přefiltrujeme při 1.5 hodině a ve hmoti přidáme 20 ml medu. Přidáme med a necháme stát 24 hodin. Pak na chvíli odstavíme a vačíme medem. Když je med vačený, přidáme jehličí a ostružiny a opatrně přefiltrujeme. Přidáme med a necháme stát 24 hodin.

NA ŠKÁVĚ PRÁŠEK

Velké množství je kopřiva žláza a stávková tráva - stávková tráva - jakouž se se tak v sobě rozvíjí a slouží k vytvoření prostoru za instinktu na jehož důkaz: kopřiva ner a kopřiva žláza se vysokých stromech.

= příspěvek anonymního čtenáře LN z Plzeňska =

Raymond Woody studoval filosofii na univerzitě ve Virginii a specializoval se na obor logiky a etiky. Potom přednášel tento svůj obor na univerzitě v Západní Karolině a současně studoval medicínu, kterou zakončil jako specialista-psychiater. Ještě v průběhu svých prvních studií ve Virginii navázal kontakt v roce 1965 s profesorem psychiatrie tamní univerzity, který mu jednou vyprávěl své zážitky po t.zv. klinické smrti. Woody si jeho výpověď nahrál na magnetofonový pásek a její obsah zanechal v jeho paměti netrvalo hluboký dojem. Když o několik let později znovu narazil na příklad svědectví a výpovědi o klinické smrti a potvrdil si tak zarážející podobnost mezi první a druhým popisem tohoto stavu, nemohl to dále pokládat za čistou náhodu a začal systematický výzkum tohoto jevu. V průběhu dalších pěti let probídal jako lékař psychiatrické kliniky na univerzitě ve Virginii 150 případů, ve kterých lidé znovuoživení ze stavu klinické smrti vyprávěli o svých zážitcích z tohoto pomazání mezi životem a smrtí. Opíraje se o tyto zprávy, vydal knihu *Life after Life = Život po životě*, kterou vydalo nakladatelství Mockingbird Books, Covington, Georgia, a ta po velkém úspěchu v USA triumfuje nyní na každém trhu celé západní Evropy.

V knize dr. Woodyho jsou publikována svědectví lidí, kteří již byli mrtví. Přes různé okolnosti, ze kterých se do tohoto stavu dostali i rozličnosti typů, postavení, vzdělanosti a intelektuální úrovně, vykazují popisy těchto stavů až do jednotlivých podrobností zarážející podobnost. Tato shoda jednotlivých výpovědí sahá tak daleko, že lze bez obtíží určit kolem 15 složek, které se v nich stále opakují. Z těchto prvků lze sestavit popis "ideálního zážitku smrti" v takovém sledu událostí jaké jsou typické pro všechny jednotlivé výpovědi. Zážitek popisuje dr. Woody takto:

Člověk leží na smrtelném loži. V době, kdy se jeho tělesná bolest blíží k vyvrcholení a stupňuje se do nejvyšší možné míry, poslouchá jak lékař potvrzuje jeho smrt. Současně slyší velmi nepříjemný šum, pronikavé zvonení, dráždění a současně má pocit, že se rychle pohybuje dlouhým tunelem. Najednou se ocitne mimo své tělo, ale ve stejném prostředí jako dříve. Tak jako by byl pozorovatelem, hledí z určité vzdálenosti na vlastní tělo. Z tohoto zvláštního pozorovacího bodu hluboce vyrušeným tím, co vnímá a poznává, zděšňuje se současně úsilí o čívení. Po určité době se se svým státem vyrovnává a začíná si zvykat tím dle více na novou situaci. Zjišťuje, že ještě stále má svoje tělo, ale to se vzhledem ke své jakosti a svým možnostem přece jen liší od těla fyzického, které opustil. Rychle za sebou pak následují další události. Přibližují se k němu jiné bytosti, aby ho přivítaly a pomohly mu. Poznává v nich duchy dříve zemřelých příbuzných a přátel, ale především se před ním objevuje bytost plná světla. Tato bytost se k němu blíží a aniž by užívala slov, dává mu otázku, které ho mají přivést k sebepoznání a zhodnocení svého života. Pomáhá mu přitom, předkládá mu jako panoramu jeho nejdůležitějších stadií života v bleskurychlém pohledu zpět-t.zv. životní film. A najednou se upírajícímu zdá, že se blíží k bariéře, k překážce nebo hranici, k výrazně stonajícímu záře, které dělí pozemský život od toho, které má být potom. Ale právě v této chvíli se mu stává zřejmá a jasná, že se musí vrátit na zem, protože čas jeho smrti ještě nenadešel. Brání se tomu. Zkušenost z druhé strany ho tolik unesla a nechala, že se mu už nechce vrátit zpět. Je plný pocitů radosti, lásky a pokoje. Ale přes vlastní odpor a vzdor, nevěda jak se to děje, spojuje se znovu se svým fyzickým tělem a žije dál. Při

podobných pokusech vyprávět své zážitky jiným lidem, zrochává jsem ho vyprávění v psychice naslouchavců hluboké stěpy. Nejprve není schopen v lidském jazyce najít slova, která by odpovědným způsobem dokázala postihnout tyto profity. Podobně píše sv. Pavel o vytržení: A protože se naučensně setkává u lidí se nedůvěrou a v ústech, většinou se vadívá pokusů vyprávovat své zážitky jiným lidem.

Tento popis doslovně opakovaný podle znění dr. Goodyna je konstrukcí svědectví sestavených ze společných prvků opakujičích se při jednotlivých výpovědích o těchto zážitcích. Ne doplnění několik úryvků z původních výpovědí:

- I. Vědlo se mi, že jsem pustil svoje tělo, a ych mohl přist. do jiné skutečnosti. Nevěděl jsem vůbec dojem, že bych se měl rozpíjet nebo v nicotu. Bylo to jiné tělo, ne však normální lidské tělo, projevovalo se úplně jinak. Mělo jakousi podobu, ale nemělo vůbec barvu, ani nyní vlastně nevím zda jsem měl něco takového jako ruce.
- II. To, co se zde vyslovně, tam vypadá úplně jinak. Vyhlášení je podi vzhledně jasné. Moje mysl registrovala jednoduše všechno a okamžitě jsem všechno usprávil bez potřeby se a tím začva zamést = návat. Po krátké době však všechno, co jsem prožíval, určitým způsobem něco zapomenalo.
- III. Všude kolem sebe jsem viděl lidi a rozuměl jsem co hovořili. Neslyšel jsem akusticky, tak jako slyším nyní. Mělo by se říci, že jsem úplně věděl, co si mysli. Ne však takovým způsobem jakým to oni vyjadřovali, ale ve vlastním vědomí.
- IV. Ve stavu beztláskosti je slova úplně izolovaný od ostatních lidí. I když má být vidět a rozumět všechno, co si mysli, oni ho ani nevidí ani neslyší. Možnost dorozumění s jinými lidmi je přerušena. Umírání má být pozorovat své okolí v neobnovení, lékařské, sestry, příbuzné, sledovat jejich konání, jen stýkat se s nimi a dorozumět nevíte. Je beznadějně sám.
- V. Když jsem byl uvíznut a byl jsem v té prázdnotě, hovořil jsem s jinými lidmi, ale kromě toho bych nechtěl tvrdit, že to byly tělesné bytosti. Přesto jsem však měl dojem, že kolem me byli lidé. Sledoval jsem jejich přítomnost a cítil jsem, že se pohybují i když jsem nikoho neviděl. S některými z nich jsem stále rozmlouval a když jsem se zeptal co se vlastně děje, dostával jsem od nich odpovědi, že umírám, ale že si bude dobře. Proto jsem se nad svou situací nasoužil. Na každou otázku jsem dostával odpovědi. Neponechávali me v nejistotě.
- VI. Věděl jsem, že jsem zemřel a nemohu již proti tomu nic dělat, protože me nikdo neslyší. Bezpochyby jsem se nacházel mimo své tělo. Mohl jsem ho vidět jak leží na operačním stole. Nejprve to me působilo sklíčující dojem, ale potom se objevilo to silné, jasné světlo. Zpočátku bylo jakoby trochu matné, ale velmi rychle předstalo gigantickou prosvětlu. Bylo to jednoduše neobvyklé plnost světla, zcela neporovnatelná s velkými reflektory. To světlo vyzařovalo teplo, cítil jsem to velmi výrazně. I když toto světlo všechno zaplaveno, mohl jsem přesto vidět celou své prostředí a důkladně všechno rozeznávat. Když se to světlo objevilo, nevěděl jsem zpočátku co se děje. Ale najednou se me otázalo, zda jsem připraven zemřít. Bylo to jakobych novo = řil s slovy, ale nebyl to slova. To světlo se znovu mluvilo hlasem. Když me znovu mluvilo byl jsem najednou šťasten, v bezpečí a milovaný. Líška, kterou vyzařovalo světlo, je jednoduše ne představitelná a neví se nijak popsat. Bylo to rozkoš pobývat v jeho blízkosti a svým způsobem bylo vše naplněno radostí.

Dr. Woody pokládá toto střeptání se světlem za jeden ze společných znaků, které zanechaly na umírající nejsilnější dojmy. Ani jeden z jeho pacientů neměl pochybnosti o tom, že toto světlo málo charakter osoby, ale podpora a teplo, vyzařující z této bytosti se umírajícího se nedají vyjádřit. Popisy této události plně zřivého a hřejivého světla znějí ve všech svědectvích podobně. Jen její pojmenování je podmíněno náboženstvím umírajícího.

Opisem průběhu klinické smrti, který nám předkládá dr. Woody, dává příležitost klást otázky. Na mnohé odpovídá sám ve své knize. Nám se zdá být nejdůležitější otázkou týkající se pravdivosti získaných výpovědí. I když všechna vyprávění jsou anonyrní, bylo třeba vynaložit velké úsilí, aby osoby, které měly být představeny výzkumu, byly ochotné vyprávět. Ani jeden z nich se nenoukousela propracovat svoje svědectví veřejně, získávat tak příznivce a protagonisty, ani přesvědčovat druhé o tom, co osobně prožila. Tento fakt výrazně působí ve prospěch pravdivosti. O mnoho těžší je zláčitost potvrzení jevů, popisovaných umírajícími. Dr. Woody cituje ve své knize několik výpovědí, ve kterých znovuoživení lidé vyprávěli neobyčejně podrobně a důkladně všechno, co se dělo v operačním sále se jejich klinické smrti, včetně správy máse i z jiných proměn. Dr. Woody dokonce nepublikoval všechny případy, kterými se zabýval. Jsouzná se i výpovědi slavných osobností, kteří prošli klinickou smrtí a navrátili se do života. Na příklad slavný zpěvák a herec Charles Amour, švýcarský architekt van Jokevin, proslavený psycholog, americký psychiatr George Richie a mnoho jiných.

Alžběta Kübler-Rossová, americká profesorka, považovaná za hlavní představitelku nauky o smrti, která se již 20 let zabývá výzkumem umírajících, hodnotí badatelskou práci dr. Woodyho, vykonanou nezávisle na ní, takto: "I když ve skutečnosti dr. Woody tvrdí, že se nezabývá speciálně jevem smrti, přece jeho zjištění dokazují, že umírající pacient si zachovává svoje vědomí a vířivá své okolí i tehdy, když už byl prohlášen za klinicky mrtvého. To se skutečně velmi shoduje s výsledky mých zjištění, umírajících se o v povědi pacientů, kteří překonali klinickou smrt a znovu se vrátili do života. Všichni tyto pacienti potvrzovali fakt o opuštění své tělesné schránky, spojený se zážitkem hlubokého pokoje a plnosti. Mnoho z nich vidělo jiné osoby, které jim byly nápomocny při přechodu do jiné polohy bytí. Mnohé vítali jejich dříve zesnulí, příbuzní nebo nějaká náboženská osobnost, která v jejich životě sehrála určitou úlohu a která pározně odpovídala jejich náboženskému přesvědčení". Dr. Woody i profesorka Kübler-Rossová je norně usuzují, že výsledky jejich bádání opravňují předpokládat metafyzický charakter těchto jevů. Již něho ncorus i když nikoliv diametrálně odlišného je na tyto jevy dr. Level Becker, ředitel interní kliniky v Limburku, který celou řadu let vede resuscitační oddělení a také sbírá výpovědi lidí, navrácených do života po klinické smrti. Podle dr. Beckera čas mezi klinickou smrtí-tj. zastavením srdeční činnosti, dýchání a krevního oběhu- a znovuoživením má že být delší než 4 minuty. "V tomto intervalu ve všech případech, které jsem prozkoumal," říká dr. Becker, "všechno se navlas shoduje: opuštění vlastního těla, pozorování oživovacích zákroků z nadhledu, zjevení světelné postavy, bolestný návrat do vlastního těla a potom v prvních hodinách a dnech těžkosti opětovného uvědomování si sama sebe. Ale nejvýraznější je právě to, že se tyto lidé již smrti nebojí". Dr. Becker pochybuje, že by tyto zážitky byly výsadou lidí nějak zvlášť dispozičních, protože znovuoživení lidé se vyskytují ve všech společenských vrstvách, v rozličných věkových skupinách i ve skupinách rozličné úrovně inteligence. Dr. Becker nevylučuje fyziologické příčiny těchto jevů při dnušující se k smrti, ale není o tom přesvědčený. Nesá na to důkazy. Spíše uvádí tak, že umírající je pro člověka na smrt připraveného čímsi nadlidským, co by vlastními silami nebyl schopen snést, a proto mu na jednou v tu chvíli přichází odkudsi přidělená pomoc. Dr. Becker jako šlo však věřící, pro kterého je posmrtný život čímsi samozřejmým, nezávislým, že

by náboženské přesvědčení bylo možno dokázat metodou exaktní a proto své vědecké výzkumy uskutečňuje výlučně z hlediska lékařského a tím úsvalem, aby na podkladě empirických zkušeností své sestry obohatil člověka od strachu před smrtí. Možná na základě toho, co zde bylo řečeno, číst závěry? Samá jen jedna. Smrt není pro usíraného, tak jak to dosud přijímá a tvrdí lékařská věda, ztrátou vědomí ve slovy vteřiny, ale naopak neobyčejným zaktivizováním tohoto vědomí v čase bezprostředně před biologickým skokem.

=zkráceno=

Dopravní podnik MHD žádá o informuje

Vzhledem k tomu, že vzorové prodejny loveckých potřeb "U Huberta" v Račické třídě č. 3-1079, vybavené mnohými střílnami, bočnicemi a sešňami obrannými leží v nejtěsnější blízkosti cestovních kanceláří Balkontourista, KolovnoHungarian Airlines a Reisebüro Interflug, jsme nuceni říci, aby tato prodejna byla vzhledem k možné aktivitě potenciálních teroristů a řad jistých separatistických kruhů přemístěna. Generální ředitel DP po svém a důkladné analýze celé situace doporučuje, aby vzorové prodejny loveckých potřeb "U Huberta" byla dočasně umístěna ve vaze elektrické dráhy staršího typu, který by projížděl naším hlavním městem po zvláštní trase. Tento vůz má být z jedné strany upěně maskován turistickou sebou nenebováje a plastickým zivárněním vlaku Konopiště. Kouřový výtvarník je postaven před národním úkol překonat je naznačenost výše uvedeného maskování maskovaním maskování tok, aby v případě nepříjemného zjevení bylo možné pokračovat dále maskovaním maskování se reklamní trik, nebo alespoň dobrý vtip. V zadní části vlaku bude vedle skladovacího prostoru stylizovaný občerstvovací kout, vystavení ručních paláců souborů a několik s posledních modelů nádob pro naše milé mamě. Číslo elektrického vozu bude stylizováno do podoby hlavy ušlechtilého loveckého psa - čerich z duralu, zuby se slonoví kosti. Další detaily a vylepšení budou naší veřejnosti sděleny prostřednictvím denního tisku. Prostory bývalé prodejny v Račické třídě budou využity kooperativní podnikem DP MHD k reklamním účelům.

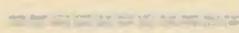
opava

NALÁMANÉ KOLÉKVI

V doběch chabivých a nevědomých - což jsou prakticky všechny - je třeba smutit kvůli dobrušnému zřítění, aby nebyl člověk stržen dříve pročeť všechny níže.

DĚTSKÉ HRY LET PADERŤTÝCH

Z obdivované rozlehlejší práce o dětském světě první poloviny paderťtých let, o hrách souličních, míčových, rozpočítadlech, pí kadelech, porafrázích slágrů, katejských poutích, hračkách, hrách stolních, oblíbených strakoně dětské Prahy a pod.

o výhledu NIVNOSTI

vedle toho se v čase a přesto však ne současně odrážely idylický čas. Vůdci byl prosvětlen hrvotiskovými iluzemi a kontrastoval se nedivně rozděleni dítěti i zbytky rozvalin. Dívky bouchající na pou ští takrát pro svou jistotí těmi nikdy neslyšel. Vše nespěchal je ště tak neskrývané do kralin amaru jako dnes, i když i tedy sestě valy učené doby, při kterých jsme si sváček přinuceni chodilihrát, se sešech teležních těch, z nichž občas přeběhl oráz na zádech i duchové míně vnímavý. Dítěti však nešťastí nikdy neprocház, jen v této jedině špecnostorové rovině, ale zůstává s ními neustále a žané je nepříjemně novími obsahy. Je studnicí, do které po celý život ukládá své nejistější představy, abychom z ní mohli čerpat ve všech nepředstavitelných situacích. A to je hlavní důvod proč i kladi se něžně dítěti zraně padesáté léta zůstává nezralé. Prosvět lana přebíhají panský nářích duši, odráží věrně naše sny a touhy, které náleží sváí hmotný výraz v souhrnném prostoru chraniče nás v čase první poloviny paderťtých let tohoto letopočtu a místně geografickými souřadnicemi "vesmírské Galaxie" léčné oráha = sluneční soustava = země = třetí vropce = chy = roha". Lokusis se vyt vařit s letáckých potřebách poměti největší obrov dětského světa se race, včetně do existence v době vrcholných období po jed = nar z v lúčů sopky pářili z lávu, oskvrňující se v nepokojných a samé i nepokojných zánitostech tajemných kosmických rytů:

Ve školních buřovách z, z kterých jsme se vraceli potřísněni od inkoustu se stěže doplňovaných kalamářů, se střídaly hodiny ke technismu a hodinami světových nauk = zbavených převážně většiny od bestů k děličtí satily, které čas od času zůfinely hrozdage vytr hřvána fotografií státně z prvníh stránek útanek a jiných uz řebnic.

Ulice kolébovali opuchy brzdily ercheické poltovní vaty a vyz ráhly erární konikis visely pod iluzou plátně pytle a obrokae, a ned letno se stavěl písnitické pomník, na který odvíželo téžkéné vládní auto prapor a šlu přes zarázou Vitovu.

Časo, tůky i muka se vrčvaly jen se titěrně rliové protázký, a kterými se obchlozele právě tak jako s poukákami do berexu, je těrsi nesvětlis a poněkud rozpočítis předchůdcem luxeru. A v ořeb = ných rozděvali kladěka v tepičkových doprovodě a hlavních přes = távkých do nuntikovených hrnků, donesených z čosova, mláko a ještě obídeli kůpaví rohlík.

Na každé druhé rohu se odval bláhol z ústulných hospůdek od stiel s kostkovanými ubrusy, a podvědy vědní i světeční v tes = ních kostech odlehlyc ulic byly plně valica odpočů, kteří si

Žon se opřely sušené švestky a něžně dítěti Roger Vailland

stetně přibíhali : rohatých d... plavých světlych i čeravých piv. a na nádražích pobíhali kolem vláček... v bílých plátcích a v... ky "přívěs, horké pásky". V nedělních jízdách chatařů a vyletníků... představovali na bránických nádražích občas dobyt... žky.

Na stanicích a plošin trávají visely hrozny těl, průvodčí ve- sele vytvářeli tahání za kožené šátry, řidiči točili mrazemými kli- kami a v satlivých sypali na koleje plně lepotky písku, a někdo ně- kdo bezstarostně vyskočil přiče doprostřed křižovstky. A občas se vyskytl laskavý průvodčí, který půjčil dítěti kličku k prošťipmu... a kterým se dalo přestoupit do nehluchého trolejbusu či do lanovky na Petřín.

Afrika na světelné školní mapě, pollepené plátnem, kterou jsem nosil do školy z kabinetu, byla rozdělena mezi pět geograficky bez- významných zón a nepříjemných klimatických končin. A z obilky sech čas snížely do ulic i koruny stromů v parcích železná papírová koru- ny a listoviny nověcí a svobodě, a nálepky na záplkách s oblibou představovaly rozostřené průhovorové broučky, pronásledované na bramboráckých školních i dělnických brigádách v bezprecedentní vy- hlazovací válce orientálního typu.

V rukou také v radiovkách, s satřakou lehou na pól prahu, se pohupovaly oděné a zasažené štkovky, skrývající termosky a mlitou a tlustými bránci, mrazemými škvarkovými nádobami. Periferie zdobily dlouhé dřevěné chrady, s otvory v stěnech po uvoloňacích sukách, do kterých jsme tolikrát nahlíželi a sdíleli si do prstů tlisky, a za- řadil, opráskané židličky s povlečení a společnými ráchody byly plné malých dřevěných utražených a slovnětně řady dřevěných živnostníků: krejčíků a ševců, truhlářů a zámečníků, sklenářů a knihařů, i pos- ledních soukromých vetešníků.

Uprostřed varovak okotčila hejma dětí, kopala do sněh, skáka- la pánka, nakreslané dívkou cibly, či přes švihadla, a náhodná ruce hračekářů tvrdí, sajděbný a scintinely trošlivě vyřábvaly na sv- svoji příležitost k prořetí. U dveří byli zvaní pracovní obchodní- ci a busiči kolů, a na konci roku a přání a nastavenou dílní po- polní a kominici.

V novinách se proklamovalo nerozdělné přátelství a lidovou čis- nou a albánsi, občan byla odhalována podlé imperialistické a nicot- tické spiknutí a rito byl nasýván vyhraně krvavě psan. V prořekých, trůnicích nabízely americké státníky nálehně bročičky líšek a šňáb- tí.

Na vitrovkou nádraží vrnsly hlavy plavců v poráčech dnech tisí- ce stínů, děti sbíraly na miniaturních písčinatých plátcích v prořetě a řídí vodě u přebě říční kbeble nebo se pokoušely chytit do papí- rovéch kliček od líčených cukleje, řísky a jiné rabi potěr, vracejí- cí se v hojně počtu vytrvale na vyřetě vřičiny. Na salortronské ovizaci hřebelcovali kont, stojící po kolana ve vodě, pod vyřetěrd okou sbalce se šnil plně vyřetěný převorník, nad vrahou i pod ní přetohávala euta Vltava na ferryboatech, ve vládech okolo čisafského ostrova se ochupovaly desítky plachetnic a housbátů a mládež se vr- hale vařic vysvětl vlnám od kolesových parafid.

A zatímco dopovívala nešťastná válka v čereji, bruslilo se v- vlně i po oblouky čarova scatu, poněvíce na šlejškách. Štaňenkyv šubertěních se vlácky satlivými ulicemi a bambusovými praty proče- ňovaly v husté chumelenici odřavé plachetky loop v bílé světlo, a v litlnových obecních pump table na střípavý ruční pohn voda, které- rou ještě těžky odřítali povahovat se vitnou.

NAŠE NOVÉ DĚLNÍ

Ušve jsou střeve stromů, listí jejich extrementy a plody sáčů. V je- jích arcade jí náš svět podává nepochopitelný obraz.

V kolejištích hlavních tříd i na chodáckých vedlejších ulic klesli na kolena odsmádanými vylovinou sítěmi dlaněmi a zručně doklápávali klavírky na poslušné kámen, a po dlaně a kořičích hlav tlačili metlaři dvoukolky, aby u obrub chodácké, blákovatých tehdy jen zcela vyřezané žernou linařinou na dřevoplyn či uhířských povozech, občas odkládali víceúčelové nástroje - a jednoho konce březové koště, a druhého Skraballo - pár koňských koblih.

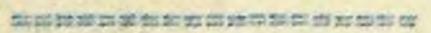
A do průvodu vyřezávaly nepatřité alexandrické vozy, přebíhající a pečlivě na pečlivosti, zděšenou ještě po spolkovém životě bovalého občanství. mezi žvetelem velikánské dělnického hnutí sechyběl generalissimo Stalin a hesla na standardních měla zcela vyhraněné rysy: primitivní, obaroubené, nepolapitelné a intolerantní.

Ke Spartě a Slavii na tehdy neexistující Letenské pláni, zastavené souzovou a poději zahrádkářskou kolonií, stály cirkusové a pardubské, které podly na obě vladěnu žhábí, směřovaly tramvaje osvětlené a na posledních vlečnýchích jehnědtek, sjíždějících z letišť směrů k centru a dále k Blatnému, vlyly stupy avenku přílevaňních pohřebních věnců, a jednáčka s vláčkem svením poněkud projížděla bránou branou a pak se kolovazně propíjela zkraty Čaletné ulice k stanici u orloje. Ve výhledních střílních hokynářství cenili bílí čarup z čeravých tvrdí nasprášení žernoušci z roklím na kávu a uvalit, po cikautí dvoří, vas ví tale směr ostrých vlní, lisoucích se se sudá seli a slanečká. a pul = tem stily cytle souky, cukra a brachu a se nich opeřively okrouhlé dřevěné lopatky.

Do vozovce s prívěky mostu projížděli tudory, minory a tatroplány a občas byla přivlečena laudat se za povozy s ublím a koly dřeva. U chodácké před hospodskými sklady postávaly masivní povozy se zapřazenými - respekt vybozujícími - pivovarskými valachy, kterým jsem si na rozdíl od čeravých pohřebních koníků jen oslouchy trauřnul nabídnout ok a ryzek od jehla či nedojedenou svačinu, zatímco svlečení povozníci sponžili na rátech do podzvěí těžké dřevěné sudy se světlem i čer = nou sedmičkou, případně desítkou. V lékárnách nabírali slatavé, slane kráječné máslo, a ry pod sklennými poklapy a krasav pečivo. - Víčko plné Skraballů nakládali odvěrkou a konví do přinesených bandásek a jehla kož čas takřka ještě jehla netřánil, prosvěćovala vlněná mlákačka stá lym zákazníkům na gultě vajčka.

Ze vlněných střílních cukráren vystavovali na ediv nepočtené druhy krenrolí, ladiáná, vánečka a šokoládových bombóná, a váluňá, i když povětšinou již zadržovali holiči stříhali a holiči se korunu a je jich holírny skrovnač rozměří stále ještě konkurovaly a posledních sil cohy diskuzní kluby kavárna s novinami v dřevěných rámech i nos = tincám.

A pak se náhle začaly v kuchyňských boxenosti objevovat první te = levizory a bízerami doplnky - světlovací žoky naplněné destilovanou vodou, čtyřbarevné plexiskla, a kterých se navečer v pohádkovém typu "há dej, hádej, hádeji" scházeli nájevníci a celého čínáku, neboť takřka se ještě nepověřovala návštěvě souseda - byť i se zlátných či zvlícher ných dívodě - za vlády prohřešek proti dobrým zvykům, na ulicích se za čaly mořit seřady a spartaky a v hráčkářství začal převládat lake = lit. Ještě stále lidé si hráli, ale náč čínský svět začal ztrácet souz drčnost a rozplýval se do stracena. A pak si najednou začali všichni říkat: "nehraj si na ulici nebo tě přejede auto".

HALŠAVÉ SMĚLOVÍ

Zastavte! Dostal jsem chuť na šokoládu!

 Hrátky her

POLÁVKA SE VAŘÍ

Je rozpořítka se hráči shromáždí do velkého kruhu a nastáncu řadu nad ní, která je položena uprostřed sezení na předem stanoveném místě. Každý hráč reprezentuje určitou zem = nejpopulárnější v oněch dobách bylo Československo, Kanada, Švédsko, USA, Anglie, Francie a Čína. Vyvolává hráč: "polávka se vaří, maso se talíři, přijde se to, sebere to.... dramatické pauzy, píná hrůškové nervozity..... třeba....." Hráč představující Anglii uchopí co nejrychleji ruku a snaží se rozdihnout některého z hráčů, kteří se dávají okamžitě na útěk. Pokud se mu to, získává Anglie bod a rozahne se stává vyvolávacím. Nezradí-li, stává se vyvolávacím sice a stráci tak v příští hře možnost získat bod. Byla to typická hra pouliční a názvy států a příslušnými body se obvykle zapisovaly k malíčkosti do nově křídel či dlovek cíhly na zdi čínských.

NA VOZÍKA

Typická pouliční hra v let a nepetrných dopravních provozu = i zapar koran osobní hra v chodácké by se rozdíl od hry "Na schůzku" i jiné hry tuto hru zpodobila. Vozíka představovala ruku, chodáky hráky a pouliční plynové lampy rozah hračko pole. Jeden hráč se z ne rozpořítka stal vodičem a ostatní se pokoušeli přebíhat přes vozíku, aniž by se jím vodič dotknul. Po dotyku se stávali chycení hráči součástkami, které však bylo se dnes již zapomenutých okolností osvobodit.

NA VOZÍK

Je možná psát, že tato činnost do kategorie pouličních her nes = podá, přesto však měla svá ustálená pravidla. Na každé schůzky početná vozů vystavilo dítě - po případě i více dětí = a přidržovalo se měří okénka. Ostatní běheli kolem a křičeli "na vozec, na vozec" Vozec představil = případně i měl = stou a přákal bíčec.

NA SOCHY

Některé děti rotožilo hráče, který si zvolil nějaký nepřirozený postoj, na příklad předklon na jedné noze. Hráč musel v této pozici strnout. Nevim jak děl, ale vyslím že hodně záleželo i na výrazu obličeje.

NALÁVAVÉ SPĚLAVÍ

Korpus jako noviční pomůcka při plavbě životem násima vláčení v sobě. Cesta k němu je však zarostlá houštinou vzpomínek a náčích in divokých vtílení z předchozích dějin korpu. Přetou se k němu nelze prokřestit, jen setrváváním v meditativní kontemplaci, které nás učí perspektivnějším vizími jediného správného směru, pro jen záživně nevhodného. Po strastiplné pouti přivede nás k vy = koupení či vyvanutí, ke spavení, splnutí a toho si neustálým to bez dní. A tak klíč k vědám tajemství je nám vláčen při všech zrozeních až na země dno duše, do hlubin tajemných, omamných, děsivých a snad i zapovězených. Kdo odvíjí se pro něj ponořit a okle - nat bdělost nevilardých strážců tenote pokladu, jejich podobu

tulíce z nečistých míst vězí, že dobetivý mňh jako nějaká soucítan Ariadne uvázal v němu klubko nití a vložil ho do nečistých lebností císař. Mňh je tenoučká, stáří postřehnutelná, občas se přetrhne či uvízne v trnech houčti, mnohokrát sešedněná se takhle bezradějně, a přesto po ní stále jde, protože co jiného má zbyvat

CUKR, KÁVA, ČOKOLÁDA

Předřikávač stočen kolem kávy z ní činí předřikávací formuli: "Cukr, káva, čokoláda, čaj, rum, busi" Sama si volí tempo předřikávací. Ost tzná její se škol přiblížit se k němu a dotknout seho. Na "busi" se však předřikávač rychle stočí a koho sřtří v pohybu, ten se musí vrátit do výchozího postavení.

PRASŤÍ HOBY

Předřikávač: "Přijela tetička z Číny, přivešla skopiček špíny...." -varianta: "Přijel strýček z Ameriky..." - Pak se optá všech hráčů, co mají z prasete nejraději. Hráči odpovídají: ouško, rypáček, o - císek a pod. Předřikávač pak postupně klade hráčům otázky typu: Co je tvé ouško? a pod. Na všechny otázky musí hráči stereotypně od povídat podle toho, co si z prasete vybrali a to pokud možno s kamennou tváří. Kdo se samedže, prohrál, a stane se buď předřikávačem nebo musí dát fant.

FRANA-ROHO-STATISLAVA

Ze obrubáč chodáček se cvrknula barevná sklíčka, nejčastěji z rozbitých pívnicích láhví, či jiné vhodné předměty mince a pod. Na obě rubu se nakreslila "závodní dráha", sestávající z klikotých silnic, sočí, leod, houčti, řek a pod. Kdo se dostal během závodu mimo dráhu, vrátil se nazpět na místo, kde stál před posledním cvrknutím.

KRÁL VYSÍLÁ SVÉ VOJSKO

Vše pouliční, ale i oficiální školní, hraná při hodinách tělocviku na školních dvorech. Dvě řady hráčů stály proti sobě, hráči se drželi pevně za ruce. V každé řadě byl zvolen či vybrán král; ti pak střídavě vysílali jednotlivé bojovníky, kteří se v běhu snažili protrhnout rtyče na druhé straně. Ložátili-li se jim to, odváděli se svou stranou zpátky, jinak byli sočí zajati a stávali se součástí rtyče protivníka. Hráno se do zničení jednoho řetězu hráčů či do úplného vyčerpání.

PŘÍSTĚ HRÁČKY DALŠÍCH HER :

Zaběhání, Hrnco vrtávací, Krvavé koleno, Pan Čáp stratil šepičku, Na lupiče a řetníky, kuličky aj.

NALŮHAVÉ SDĚLENÍ

Houčti a kánda chybí dnešnímu člověku v takové míře, že si nalůhavost této obecně lidské potřeby, kultivované po tisíciletí, netroufá ani přiznat.

=====
Nahafe i dola, tar i zde, uvnitř i venku
=====

Nebezpečnosti, která je neustále vystavována hmyz v lidském světě,
opíjí dceřivý ryby apokalypsy. Nebezpečitelné a nevysvětlitelné hrůzy
žijící při každém vzletu, skoku, kroku; každý jedinec má být post
řkem bioliter, vyžnout se nebezpečnou atlečnou bariérou, set-
kat se s elementem svíčky či petrolejky, s rozplácnou širovkou, být
zaplácnut rukou či jehlou pro lžičku novinař, hrdou, přecpávkou,
rozdrčen či sražena bodáčkou, utopen ve vodě chladné, vlažné, tep
lé i vařené, mraz, rýma, lžička, destilátu všech typů včetně dis-
tého spiritu, kávy, šaňt, koláče, být ulapen v cepec, přivřen v
knize vyřčená šipka i atlas hrůzů nebo posvátná buď distilát je
vysáhl ležící, zabít proudek v televizoru či jiném spotřebiči, na-
dučen opáčen v odpadním koši vysavače, zaživa přikopán, chycen
na sucholátku, spolknut či překoušnut a rozpuštěn kalužičkami ště-
veňi snahu se zeleninou, ovocem, houbovi, moutou, sýrem a obilím i
masem, upačen v troubě, jak jsou zde ještě nebezpečnosti, vojáci
charakter hrůzového vzhledu: rozřezání na předních částech, sk-
lečtí elektrický nábojník, tendrech inkovatis, vstupem do tur-
bin letadel, sešahnutí při startech kosmických raket, obětová-
ní v laboratorích na slib vědy, zničení mikroprostředí motorovými
pílami, sekacími, rýči, kumpáči, pásy tanků a buldozerů, lince i
bašpí, výbuchy bomb a granátů, exhalacemi kyselých kyselin, a-
nikajících ropou, nešťastí neobjevy, pluh, sekačky, kosy, stro-
tykání, kombajny, zlití asfaltu s bitumem, upálení na pastýckých
smetáčkách či v suché trávě, vznícení rybou zahrádky, utopení při
nepoužití přehrad a náopk. A neopomenout ani neobříbné zábravy
čtí předcházení věku při kterých se na nážkou tu nážku či kři-
žku nážku nážku nážku = široké štěle nážku nážku nážku nážku, která
je již vlastně. Kterýs druh je navíc vyhledávaný tělní vál-
ky pomocí chemických postřiků, formou biologického boje = steriliza-
ce semečků, uvedení přirozeného nepřítelů do stejného teritoria a
počítače nebo organizovaným sběrem a hromaděním sobičné zábr-
ve nážku nážku. Zároveň však lze stěží pochybovat o intenzivní sna-
ze civilizovaných a odvědných hmyzů jedinců nážku tomu věnu
na kloub; dokonce na nalezení klíče k této zábravě jsou však nepatr-
ně vzhledem k jejich nážku výskytu ve zrušené třebě a povuči sí-
ti, hromadě nážku otvorů nážku nebo nážku nážku. Společně sru-
nou nážku nážku nážku nážku a nážku nážku se na katastrofické jevy
trvalejší povahy než jsou UFO a tajná zařízení v časových svých
beraudského trojúhelníku: na sopečné vlny, cyklony, zemětřesení,
lesní požáry způsobené blesky, povodeň, vránění veské kory a pře-
lévání nážku, vyhasnutí slunce, výbuchy nov, velké třesy; jsou to
vše možné jen nážku nážku nážku nážku, jež nážku nážku nážku
se dostávají do nechtěných státek s tvory a nekrosvětě.

=====
nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku
=====

NÁŽKAVÉ NÁŽKAVÉ

Narty jsou jedním z nážku nážku nážku nážku, které se jsou lidstvo
vytvořilo. V podobě žáného rituálu, v pracovištěho na tisíciletí,
slouží hra v karty ke sbližování a vzájemnou poznávání tvorů, v je-
nich nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku nážku
=====

PRŮVYS DOKUMENT

1. Bez barového kultu a obligátní vysoké stoličky situované u vý-
chodního okna jsou nevyhnutelné případy věnované východům slun-
ce.
2. Ohrožení se opakovat v měsíčním světle, takže umístění pláště
lehčího přesně pod hvězdičkový dekoloid.
3. Všechny světle nahradit domácí fontánou s neustálou proudící vodou
a všechny kouty obklopit svíceli, jak nebeského lože. I pro
kašnery je plánem a tekoucí voda nejjistějším zdrojem inspirace.
4. Technický výřez rodného perpetua nebilo nechtě je polehčím
tomu činu.
5. Zároveň jeho časů tudíž přibývající kubické metry jeho podzem-
ních chodů.
6. Vertikální osu stavby zhmotněme v podobě ocelové tyče. Každá
se pak budou rojit podlahou i stropem jak hsiži před požárem.
Tyž kůže poslatit.
7. Msta uvítat dřív než vstoupí tímto upozorněním:

Pozor !

Je možné,

že každé vaše slovo je nahráváno.

a výrazným zrcadlem ve kterém vzápětí může zkontrolovat svoji
inteligenci. Umožňme mu vejít s pozorností a soustředěním pod-
tva rodného krále.

8. Všechny významné stavby mají vlastní akustické komunikační prost-
ředky. Pro začátek navrhnij zvon, sířanu a bubnu.
9. Teprve za dva roky budeme potřebovat menší hrádek nebo větší věž.
až za deset let začneme stavět města a kláštery v horách.

MALÍŘAVÉ ODĚLENÍ

Létal bych, kdyby mně nebylo líto proměrného času.

Nejhlouběji milujeme pech ohně a vody, neboť teprve s prvními orga-
nismy počalo období hniloby.

Berrandie

Žít existuje v každé rovině vědomí.

Timothy Leary

2 příspěvků, které nám docházejí z blízkých i vzdálenějších regionů
Čech a Moravy a které hluví různými způsoby o činnostech a událostech
tech, které nás vzrušují a zajímají, seznamujeme všechny zájemce o
tradiční slovesné tvary, ať již se jedná o přísloví, lidové písně,
nové i zapomenuté, nářečí atd., a několik příspěvků z východních a
severovýchodních Čech.

Štverácké

Já jsem ten Štverák a Nové Páky,
zrovna si balím saky páky
někdoce vsouknu se ve svůj sako
ano ovšem - jáco to zase já!
Proslulé novopacké pako.

Z Novopacka

Tvořivost neznámého příležitostně LH nepostrádá, jak vidno, nutnou
invencí ani upřímné chlapečké zamýšlení se známého Štveráka nad
sebou samým i v lehkou životní situaci, v níž se ocitl a k níž au-
tor přistupuje s přísloušnou zvolností a vtipností jemu svofe-
ného kraje.

Poněkud odlišný je následující příspěvek, který udivuje vyváženou
odlišností a přesností, bez veškerých výmyslů.

Okolo Hradce
objevily se krátce
mouchy tse-tse.

Z Hradecka

Někdy nám docházejí i takovito krátké, snad = vsklečené ke struč-
nosti textu = celkové sdělení = zpráva = zpráva = zpráva, které ne-
nacházejí nikoho na pochybách, že autor byl při utváření depeše xx
vyrušen a nyní je asi hrubě živán tzv. babičiným kralem.

Čeolím staré mány
proběly děšné fány.

Z babičina Čeolí

Z Teplíc nad Metují nám přišla jedna přímo telegraficky.

Jitřní

V Tepličích nad Metují
patrukové k "rybárně" plují.
Vedoucí úseku po rýsu ještě bos
ně vystrkuje z okna nos.

Z Teplíc n. Metují

=pau=

HALČOVÁ ČL. 11
=====

Následná kategorie nás opravňuje k duševní ekvilibristice nevidá-
ného rizika.

seubližujte si buratni
=====

Už jste někdy slyšeli smutný příběh o "brojlerech", nejčastěji ještě drábečích seriá, chovaných výhradně na maso? Na rozdíl od nosnic, kterým byl sloučen vyvážen v průměru alespoň rok života a navíc dříve jakási šance být po přečtení antibiotiky vyhozen ze kokujících prostředí drábečárny a odprodán na italský dvorek malé chm = lenky u lesa s leskavou stěnkou bez příbuzných, nebájejí po tu řaděch prázdných dla Kung-pao ani v jiných dřevácích, či od privilegovaných kohoutů a kvočen z chovných stád, spouštějících se vrcholů současná hierarchie této species, musí být brojler ze svého krátkého života, trávajícího v rozmezí 49 a 56 dní, vykrmen na předepsanou komerční váhu 1.5 kg. Umíte si představit celý život těchto nešťastných tvorů? vyklubat se ze skořápky v umělé láně mezi statisíci jiných, nikdy nepoznat pocit bezpečí pod křídlem kvočny, ostré světlo zároveň a zářivok místo slunce, pod paráty drátěné plotivo místo trávy, hormony, antibiotika, chemikálie vše ho dráhu místo zrní a krmiva. A seri a trávení vnímavosti seřívat přečtete si příslušnou pasáž v nevydané pracovních novelce o muži, nábíje na lícu poklady světové literatury...Poději se však nepoužíté do dalších podrobností, vždyť by se musel otáčet i ten nejsotriejší lump, kdyby mu ~~vešxx~~ veitění právě otřlost neuránila; jako třeba onom novináři z ~~leš~~ fronty, listu, který se mimochodem nedávno bezostyšně propáčil k další špicové kampaň, tentokrát proti poslednímu několika jinožským vikám, který nám do dotaz úpědku veškerých besesel, včetně novinářských, vanechal tuto skvostnou větu: ZÁZRAK LÍHNUTÍ NOVOROŽENÉHO ŽIVOTA JIŽ DÁVNO NAŠÍ ZÁLEŽITOSTÍ ŽIVOTY, ALI VĚLKOPAPACITRICH DĚLÍCH LÍHNÍ! Jaké supáctví, nádu = test, kumpanství polovzdělanci, které dnes ve velkém produkují kdysi slavná university. A na druhé straně, jak veničně prostý klíč k pochopení naší duševní podvěživity pro svídavé vzdělancůh ve = neraci!

=====

LADISLAV KLÍMA: ARKANUM Cogitatio.Sententia.

Praha 1934, v nákladu 500 výtisků vydala Helene Spilková

Vybral V.Šektor

7 předmluvy vydavatelky:

V době mimoděně těžké posíláme vám Arkanum Ladislava Klímy, brat vyhlánek, jak vřely v jeho velkonočtá duši poslední léta jeho ži = vota. Klímu objevil Otokar Škřejina, jenž o něm jednou řekl, že li = de jako on se rodí jen ze stáletí. Prof.Šelupný napsal, že Klíma byl největší český myslitel od dob Šellichové...Pro znatele a otitele díla L.Klímy bude tato knížka překvapením; pro ty pak, kdo setkávají se tuhle po prvé s jeho jménem, bude zájímavé otevřením brán k novému poznání. Těchto vyhlánekových blasků, ozračujících fosforeskavé svítelné zářečnou hlubiny i výšiny lidské psychy, je dnes potřeba jako soli. Vždyť právě v současných dobách "pocítí aspoň jediníci potřebu duchovní svobody a budou tím upjatěji usi = levati o vyřešení vesmírných tajemství". Knížka byla vydána jedi = ně s důvodů ideových.

=====

veselivší skoro nikdy kušbu teď. Ale až rozehlejší ji v sobě, bude kol
me stále a stále jen hřímět.

Malý kráček žilí každého od jeho nejvládnějšího, jeho cíle; a on ho
neudělá; chodí jako blázen stále kolem ježnou bodu, všude kolem ně
ho stokrát se dotkne, jen jeho ne...po serti praší se každý do k
vy; jaký to byl tak dlouho idiot!

Žarnout nad množství hvězd: zcela totéž jako nad množství prázdn
ve slunečním světelném pruhu...

Teprve když absurdita všeho stane se nade vše ochromná a ohyzná,
těžké světlo věčné krásy a dobra.

Vznešený stav nazná pokroku: ten je větší jen nehlubšího bohu.

Co je otroctví? Slabost, kladající podporu jině, kde MOKLA by jí
najít v sobě.

Kultura jako vojenský řád: zapjali se v extazi na okrajích nákam, j
pen, jsi degradován, jsi zotřelen.

Samotnost vyřleší a síla vše jest jedno a totéž.

Tem dítě, kde nejvíce souvšá.

Dokud ze soucitu s lidmi nebude stejně mocný soucit se zvířaty, rost
linami, mineraliemi, slanci - a hlavně s sebou samým z bezcenný je
jen ukazovadlo lidského otroctví.

Člověk se bojí a bojí a bojí...A pro nic a za nic. Vše iluze. A str
ne strachu je tajemství člověka.

Co je nejbezpečnější známkou nízkosti? Skutečnost v nízkosti je
nem musí být domestikována jako kočka.

Otroctví je jen okotlivě zavírání očí před ohromivostí nádhery
všeho.

Její případy v dějinách "kultury", kde by nebyla každá raketa šaca
zapadne hned do mořádu. Vše "bolšské" jest jen = pedující kvěady.

Žá se, že ve starořecké mytologii probleskuje jisté vědní parity
mezi člověkem a zvířetem. Ale probleskování nastává = nutná záře b
ze clony orků.

Proč vůbec spání? Ohromná otázka, ohromnější odpověď: tento "život"
jest jen strachem výstup v boji febrického věsnu.

Neláhat nikdy jinak než na vavřiny!

Velá moudrost člověka, která praktikována, povznášá k Bohu, je: bu
stále to, co jsi ve svých světlých chvílích.

Nietzsche sestavil se v polovici cesty...Přes všechnu svou psychol
gii a ekési jest jen karatelem, karatelem, zjevným českým bratr
kán, vědecký názor na svět, praší se jednou kopytem do hlavy.

Všecenné lidské utrpení jest jen utrpení dítěte, které vstráilo pra
no ohně; prostě nevšlelostí.

Kuráž, s kterou šel třeba Andreas Hofer na smrt, nebyla šosud apli
kována na metafyziku.

Člověk rovněž i ostatní animalia se svými "myšly": rovněž svátem
je spoloditel všh. Hory orků navlíil mezi sebe a věčné slunce.

Tvorba znamená dnes: dát novou pěknou formu!

O PSU, KTERÝ UMĚL LÉTAT

Povídání pro ročníky dětí

Lázeňských hostů

Byl jednou jeden starý jezevčík a takhle na ulici potká svého kolegu. A ještě než stačí stáhnout nohy, jeho přítel se odrazil od země a vznesl se. "Teď nám trochu dojez, že by se ta věc a tím létající jezevčíkem měla vysvětlit. Protože dítě jednou přijde na ulici a bude vyhlížet, bude hledat toho svého jezevčíka, který umí létat. A vy potom budete hledat to dítě, které se vám vrátí někdy na půlnoci s vašim sousedem pijanem a bude vám tvrdit, že bylo obelháno, že sice viděla pár takových, ale žádný z nich neumí létat. A proto tedy pospí - takže máme jednoho jezevčíka a jednoho jezevčíka létajícího, který je grova ve vzduchu a letí si to, letí, těší se z legrace, kterou připravil svému kolegovi. A najednou, jak si to letí, jak si to vznáší, objeví se slý černý havran, celý z toho věle, protože viděl všechno možné, jenom ne jezevčíka, který umí létat. A jak to tak v životě chodí, protože nic nechápe, klavne ho svým ostrým zobákem a je po jezevčíkovi. A tedy si myslím, že bytelo se to dítě si ten poser ještě jednou. Je třeba dítěti vysvětlit, že to není pan Havran z prvního poschodí. Létající jezevčík a ještě k tomu pan Havran, který umí také létat, to by asi bylo na to dítě trochu moc. Protože je zvědavé, mohlo by jednou jít panu Havranovi z prvního poschodí bící drze do očí: "Pane Havran, ráno jsem vás viděl, jak jste letěl do práce". A pan Havran by řekl po pravdě: "Zaspal jsem". A vaše dítě by se všimlo a řeklo by: "Tím panem Havranem jste tedy měli pravdu!" takže zase dělá blamá, které by se nevyvážila ani jen tak lehce.

=====

Vozděl jsem se, že napíši dvě povídky. Za první se bude jmenovat "Zbída hotelu Titanic", a ta druhá "Srdce řeklo ano". V té druhé to bude vypadat asi takhle:

Ono se zamiluje do organismu, láteč - lovy do srdce. Do takového jáké jsou běžně týden co týden k nahlázení se vkládá u řezníka. Vozdil je pouze v tom, že to srdce bude lidské a že to nebude u řezníka, ale v laboratoři, a že to jasně přeluví nebo spíše dojde službu kenejičného chirurga, a ten jí dovolí, aby si ho v rukou teče měla vzít sebou, protože "srdce řeklo ano". Tak přibližně bych chtěl tu povídku napsat. A ještě ukážka ze závěru první povídky:

... už usadne na okraji chodníku, nchy složené klíčen přes sebe a tíže přiče, zatímco ze jeho zády se začínají ozvat první zvěšené výkřiky, a úvaly, dohle prosperující hotel se proměňuje v rozvalinu plnou dmu, prachu a čerstvé krve.

* * *

=====

NALŮŽAVÉ PŮLEŇÍ

Člověk se poraženou obličnou proderou první sluneční paprsky, sám pocit jakoby v ně hlavě vytáhly roletu vědce; již nic jím pak nabrání v blahošárném působení.

První snění

Fejeton předvánoční

Venku hustě chumelí. Sníh je mokrý, lepkavý a večer se jistě nedojí; všechno odskočí a spěchá rychle do ulic. Letenská pláň, lemovaná rozbledlým, šedým tokem hlavní třídy, je bělostná, bez pokrvenky. Pod nízkou, ztěžklou a potěšenou oblohou, z které se tíže odštěpí sněhové vločky, panuje bezvětří a celková atmosféra nepostrádá dramatického napětí. Zjistí vzdálenosti a dále od bývalého Stalina vystoupí zanedání černé vůle lžinského čarům a Staroměstské radnice, slavnostně přizdobené nadýchaným sněhem vje krajtinám. Na nepatrný výhled věčnosti nabývá jistoty, že i dnes je karnevální den, královská svatba či křtiny. V nitru se náhle rozesmí zvon a vzápětí se dostavuje nutkání oslepnout pokrývku hlavy a hlasitě se rozespívat "Te Deum Laudamus", a stát tak a vřelou letenská svatba v náhlivě nepohodě, místo gigantické hody, s počtem rozepjatými jako Kristus nad íem. A pak je nejistota ně sestupní po širokém arzenovém schodišti, místo rudého koberece bílý, jak moudrolova kalná hlava obletovaná hladovými rykorkami, s kterými jsem předtím chvíli rozmlouval, ke Starému městu, promítá líce si v hlavě výjevy z Balackého, Tomka, Jakaše, Vančury... Až v Pařížské, když jsem se brodil v rozsvětlené břečce a kouzlo dávalo vůči národní hrsti a slávy této rychlosti než dnešní sním, převládalo náde pro radou patronát středozemí a dýchlo se me svém ote drá sifím jsem z vybledlých plakátů ve vyhledávaných skřípích cestovních a leteckých agentur a jedenským, slovenským, jónským či tyndárským pobřežím, a vallo mě kroky do "Jadrenky" na sálit se zelenými olivami a sklanku temně rudého křišťálu, do kterého vtáhla slunce plastický obraz středozemské krajiny, složený z jesuňan barev, závanů opojných vůní i útržků exotických zvuků a písní. A tak jsem naslouchal skřípění vesel, třítění vlá o pobřeží skály, hřkáni omlů a zpěvu cikád, převládalo víno na jazyku do kůž se trávivě rocha po moři byla ještě stále osesna na vládku rozkoše a opojení. A pak jsem našel zapomnění v lidském moři, vstřebání a ukolébání chvátat špatně zúčesného velikovně několik dní před vánocí... Poprvé u Staroměstské vále Kerlova mostu začínalo občerstvení nabývat znovu noci. Byl jsem jím poznání obsektivní jak lehounkým mužšleovým závojem, hrád pod bílým přikrovem se stával broživějším, vyzývavějším a skutečnějším, mohl hlásit díl naše rány a více spaloval na povinnosti, hrđost, šest. Tod zastátní oblouky našela kalná, dřevá, vysoké hladina řeky, mezi šerňatí sochaři světů s bílými šepicemi, na kterých posedávali racci, se s výskápní koulevali školáci, a svět, nezvykle setrpný, schelen silovně v závoji, tonul v zmlatí; zrak bezděky se zavru a znovu stádel k hrádu, snad v očekávání jakýchsi spásenosných pokrůů. A te tím vůči spořívání v skrytu neúplná, nezaujatá a neúprosná krása. Zastavil jsem se vprostřed mostu, již na vale = stranné straně, poblíž Čertovky, zcela neschopen pokračovat v pohybu, který me smovolně našel vstříe vůči dokonalemu a obsahy sít šeději naplněným kombinacím nosičatých vesměrných prvků, ze světa, jehož špalest a čistota provedení mi působila trýzen a smeněňovala setrvání. A v tomto střetu dvou protikladných nesokností jsem byl ovceň jak mezi alžanskými kamny, šoková, přikoven v dlešbě, uliven, naplněn dšm em, smírem, pokorou, vroucností, šou, bízní, harmonií, bláhem, pokojem, ale i zneklidněním, tím vůči zároveň. Ščo šokšle pojmenovat bránu do jiných světů? A drželo to dlouho, předlouho, celou Vosteckou ulici, naučnšně koppytý pádicího dnu, rozlišňného pátrání po příslibech mšně vnašňňých, šou kůd jsem našel ve vůdím s bagry na Balastřanské městě - odkud se sávalo bezvonné píseňání a tupé šdery police do rybních hlav.

1. pokračování

Pondělí, 7. srpna 1961

Do domu dona Juana v Arizoně jsem přijel v pátek večer kolem sedmé hodiny. Don Juan seděl na verandě a s ním sedělo pět indiánů. Pozdravil jsem, posadil se k nim a čekal až někdo něco řekne. Po formálním mlčení jeden z mužů povstal, přišel ke mně a řekl "Buenas noches". Pak vstali jeden po druhém i ostatní, přišli ke mně, zamumlali "Buenas noches" a pak jsme si potřásli rukama buď tak, že jsme si stiskli konečky prstů nebo si na okamžik pedali ruce a ruce se je zase pustili.

Znovu jsme usedli. Připadali mi poněkud ostýchaví - snad pro nedostatečnou slovní zásobu, ačkoliv španělsky se domluvovali všichni.

Asi v půl osmé se najednou všichni zvedli a odešli dozadu za dům. Don Juan mi naznačil, abych ho následoval za dům, a tam jsme všichni našli do starého pick-upu, který tam byl zaparkován. Posadil jsem se s donem Juanem a dvěma mladíky dozadu na korbou. Nebyly tam žádné lavice ani postelice a kov na podlaze byl bolestivě tvrdý, zvláště když jsme pak odbočili z hlavní silnice na polní cestu. Don Juan mi pošeptal, že jedeme do domu jednoho z jeho přátel, který má pro me sedm mescalites.

Zeptal jsem se: "Ty sám žádné nemáš, done Juane?"

"Mám, ale nemohu ti je sám nabídnout, to musí udělat někdo cizí"

"Můžeš mi říci proč?"

"Je možné, že "MU" nebudeš příjemný, nezalíbíš se mu a pak ho nikdy nepoznáš tak jak je třeba; tím bude naše přátelství zničeno"

"Proč bych se mu neměl líbit? Nikdy jsem mu nic špatného neudělal"

"K tomu, aby jsi se mu zalíbil nebo znalíbil, nemusíš dělat vůbec nic. Buď tě vezme nebo zavrhne"

"Dá se něco dělat, když me nevezme, abych se mu zalíbil?"

Oba mladíci zřejmě zaslechli moji otázku a dali se do smíchu.

"Ne! V takovém případě se nedá dělat vůbec nic", řekl don Juan a otočil se na druhou stranu, takže mi znemožnil kladení dalších otázek.

Museli jsme jet nejméně hodinu než jsme zastavili před malým domkem. Byla již poměrně tma a tak když řidič vypnul světla ochl jsem rozlišit jen nejasné obrysy stavení.

Mladá žena, podle přízvuku mexičanka, okřikla psa, aby přestal štěkat. Vylezli jsme z auta a vstoupili do domu. Muži zamumlali Buenas noches, když kolem ní procházeli, a ona jim odpovídala a zároveň napomínala psa.

Pokoj byl velký a přeplněný různými předměty. Slabé světlo žárovky dodávala celé scéně smutné vzrušení. Bylo tam několik polámaných židlí a lavice u zdi. Tři muži se posadili na lavici, která byla největším kusem nábytku v místnosti a zbytek se rozsedl na židlích. Dlouho jsme seděli v mlčení.

Pak jeden z mužů ruce vstal a odešel do vedlejší místnosti. Byl to vysoký, šlachovitý padesátník. Za chvíli se vrátil se sklenicí od kávy. Sejmul s ní víko a podal mi ji; uvnitř bylo sedm zvláštních předmětů, které se lišily velikostí i tvarem. Některé byly téměř kulaté, jiné protáhlé. Na dotyk byly jako skořápka vlašských ořechů nebo povrch korku. Byly hnědé. Rukou jsem je chvíli probíral a ohmatával jejich povrch.

"Musíš je rozžvykat" /esto se mesca/, pošeptal mi don Juan.

Neuvědomil jsem si až do té chvíle, že se posadil vedle me. Rozhlédl jsem se po ostatních; nikdo si mi nevěnoval. Všichni se bavili šeptem mezi sebou. Prožíval jsem okamžik akutní nerozhodnosti a strachu. Byl jsem prakticky neschopen kontroly.

"Musíš si odskočit na záchod" řekl jsem donu Juanovi. "Půjdu ven

a trochu se projdu".

Podal mi sklenici do které vložil knoflíky peyote. Byl jsem právě na odchodu z pokoje. Muž, který sklenici přinesl, ke mně přistoupil a řekl, že toaletní mísa je vedle v pokoji.

Byla téměř naproti dveřím a těsně u ní se nacházela postel, která zabírala víc než polovinu pokoje. Na posteli spala žena, která nás vítala při příjezdu. Postel jsem bez jediného pohybu chvíli u dveří a pak se vrátil k ostatním.

Majitel domu na mě promluvil anglicky: "Don Juan o tobě tvrdí, že jsi z Jižní Ameriky. To tam nemáte žádný zescalín?" Řekl jsem mu, že jsem tam o něm nikdy neslyšel.

Zdalo se mi, že mají o Jižní Ameriku značný zájem a tak jsme chvíli hovořili o indiánech. Pak se mně jeden z mužů zeptal proč cucí vyzkoušet peyote. Odpovídal jsem mu, že chci poznat jaké to je. Všichni se rozesmáli.

Don Juan na mě jemně naléhal: "Rozžvýkej to, žvýkej" /masce, masce/.

Měl jsem zocené ruce a zvedal se mi žaludek. Sklenice s peyote stála na podlaze vedle židle na které jsem seděl. Sehnul jsem se k ní, vzal z ní namátkou jeden knoflík peyote a strčil si ho do úst. Překousnul jsem ho napůl a začal jeden kus žvýkat. Pociťil jsem silnou hořkost a v okamžiku jsem měl znečitlivělá celá ústa. Hořkost se stále zvyšovala a vynucovala si neuvěřitelný příliv slin. Měl jsem v ústech pocit jako kdybych jedl slané, usušené maso nebo rybu, které mně nutilo ke stále intenzivnějšímu žvýkání. Po chvíli jsem jeden z kusů zcela rožvýkal a ústa jsem již měl tak znečitlivělá, že jsem hořkost přestal cítit. Zbytek byl jako rozžvýkaný pomeranč a já nevěděl zdali ho mám spolknout či vyplivnout. V ten okamžik povstal majitel domu a pozval nás na verandu.

Vyšli jsme všichni ven a usadili se v teanotě. Cítili jsme se venku docela pohodlně, zvláště když hostitel donesl láhev tequilly.

Muži seděli vedle sebe v řadě, zády ke zdi. Byl jsem na pravém okraji řady. Don Juan, který seděl hned vedle mne, si položil sklenici s peyote na podlahu k nohám. Pak mi podal láhev, která již prošla celou řadou, a řekl mi, abych se trochu napil, že mi tequila spíše hořkost z úst.

Vypil jsem vlákně z prvního knoflíku peyote a loknul si tequilly. Don Juan mně poradil, abych tequilu nepolykal, ale vypláchnul si s ní jen ústa a zastavil tak příliv slin. Se slinami to příliš nepomohlo, pocit hořkosti však již nebyl tak naléhavý.

Pak mi don Juan podal kousek sušené perunky, nebo snad sušeného říku - nemohl jsem se ve tom podívat a chuť jsem měl otupělou - a řekl mi, abych ho pomalu a důkladně rozkousal. Měl jsem určité potíže s polykáním; zocnil se mně pocit, že jícnem do žaludku nic neprojde.

Te krátké přestávce začala znovu kolovat láhev. Don Juan mi podal kousek krupavého, sušeného masa. Řekl jsem, že nemám na jídlo ani pomyslení.

"To není žádné jídlo" řekl pevně.

Celý proces jsem musel šestkrát opakovat. Vzpomínám si, že jsem žvýkal šestý kus peyote, když náhle konverzace nabyla na živosti. Ačkoliv jsem nebyl schopen rozesnat v kterou jazyce probíhala, bylo její téma velmi zajímavé, a já jsem se pokoušel pozorně naslouchat, abych se jí mohl účastnit jako ostatní. Když jsem se ale pokusil promluvit, nedokázal jsem to; slova se v mě vysly přeháněla bez cíle.

Zůstal jsem tedy sedět opřený zády o zed a naslouchal všemu, co muži říkali. Mluvili italsky a opakovali stále znovu větu o hlouposti žraloků. Pomyslel jsem si, že je to logické, koherentní téma. Vyprávěl jsem dříve donu Juanovi, že řeka Colorado v Arizoně byla španělsky v minulosti nazývána "el río de los tizonos" /řeka zuhelastělého dřeva/ a kdo si chybně vyslovil nebo přečetl "tizonos" a řece se začalo říkat "el río de los tiburonos" /žraločí řeka/. Byl jsem si jist, že se baví o tomto příběhu a vůbec mi nepřišlo, že nikdo z nich neumí italsky.

Měl jsem silnou potřebu zvracet, ale nevzpomínám si již zda jsem to skutečně provedl. Pak jsem poštěděl zda by mi někdo nedonesl trochu vody. Měl jsem nesnesitelnou žízeň.

Don Juan přinesl velkou pánev. Položil ji na zem ke zdi. Přinesl rovněž menší plechovku, nabral z pánve vodu, podal mi ji a řekl, že bych neměl pít, ale jen se občerstvit a vypláchnout si ústa.

Voda byla zvláštně lepkavá a zářivá, jako hustý lak. Chtěl jsem se na to zeptat dona Juana a pracně jsem se pokoušel dát mojim vyšloučkám anglický zvuk, a v tom jsem si uvědomil, že neumím anglicky. Byl to velmi znetožený okamžik, protože jsem si uvědomil, že nedokážu proniknout přestože mám v hlavě jasno. Chtěl jsem komentovat podivné vlastnosti vody, ale to co následovalo nebyla řeč; myšlenky bez zvuku vycházely z mých úst v jakési tekuté formě, byl to příjemný proud tekutých slov.

Napil jsem se. Pocit zvracení zcela zmizel. V tu chvíli utichly všechny zvuky a začal jsem mít potíže se zrakem — nedokázal jsem jej na nic zaostřit. Chtěl jsem se podívat na dona Juana, ale když jsem otočil hlavu, zjistil jsem, že se rozsah mého vidění zmenšil na kruhovou oblast přímo před mými očima. Tento pocit nebyl děsivý ani nepříjemný, byla to naopak zajímavá novinka. Mohl jsem zrakem docela zorně podílati tak, že jsem jej zaměřil na jedno místo a pak pomalu kroužil hlavou. Když jsem se pak poprvé podíval z verandy ven, zjistil jsem, že je všude tam až na vzdálená světla města. Úvnlitě kruhové oblasti mého zraku však bylo překvapivě vše zcela jasné. V tu chvíli jsem zapomněl na dona Juana a ostatní muže a oddal se plně pomoci mého zrakového paprsku průzkumu podlahy.

Prohlížel jsem si spojení mramřavé podlahy verandy se zdí. Pak jsem otočil pomalu hlavu napravo podle zdi a spatřil jsem opředeného dona Juana. Začal jsem směr a otočil hlavu nalevo, abych zaostřil zrak na vodu. Prohlížel jsem si skrz vodu dno pánve a když jsem pak pozvedl hlavu, zjistil jsem, že se ke mně blíží středně velký černý pes. Přiklel až k vodě a začal pít. Zvedl jsem ruku, abych ho od vody odstrčil; zaměřil jsem na psa svůj zrakový paprsek a objevil se již převrat pohyb ruky, a v tom jsem spatřil, že je pes průsvitný. Voda byla třpytivou tekutinou a viděl jsem jí protékat jícnem do žaludku, viděl jsem jak všude rovnoměrně protéká a vytéká z chlupů, viděl jsem jí cestovat skrz každý jednotlivý chlup a vystřikovat z jejich konečků ve formě dlouhé, bílé, hedvábné hřívy.

V ten okamžik jsem začal pocítovat jakési intenzivní stahy a kolem me se začal vytvářet nízký a úzký, pevný a chladný tunel. Při dotyku se mi zdálo, že jeho zdi jsou z pevného staniolu. Seděl jsem na podlaze tunelu a tak jsem se pokusil povstat, ale uhodil jsem se do hlavy o kovový strop a pak se celý tunel začal kolem me tak stahovat tak, že jsem se začínal dusit. Vzpomínám si ještě, že jsem se začal plazit ke kulatému otvoru na konci tunelu; když jsem se tam konečně dostal nevěděl jsem už nic o psu, donu Juanovi ani osobě. Byl jsem zcela vyčerpán a šaty jsem měl nasáklé jakousi studenou a lepka-ovou tekutinou. Převracel jsem se sem a tam ve snaze nalézt pozici, v které bych si odpočinul a v které by mi přestalo bušit srdce. Při jednom z těchto pokusů jsem znovu spatřil psa.

Najednou se mi vybavily všechny zážitky a v myslí jsem měl zcela jasno. Otočil jsem se, abych vyhledal dona Juana, ale nedokázal jsem věci od sebe rozlišovat. Vše, co jsem byl schopen vidět, byl jen průsvitný pes. Z jeho těla vyzářovalo intenzivní světlo. Opět jsem viděl protékat skrz něj vodu. Přistoupil jsem rovněž k pávi, lehl si k ní, ponořil do ní obličej a pil s ní. Ruce jsem měl položené před sebou na podlaze a viděl jsem jak tekutina protéká mými žilami, vytvářejíc červené, žluté a zelené odstíny. Pil jsem stále víc a víc. Pil jsem až jsem byl celý v ohni; pil jsem až jsem zálel zářem. Pil jsem až tekutina vycházela z každého mého póru a vystřikovala z nich jako hedvábná vlákna. A tak jsem i já nabyl dlouhé, lepkavé a duhovými barvami hrašící hřívy. Podíval jsem se napsa a zjistil, že má stejnou hřívu. Nejvyšší štěstí naplnilo celé mé tělo a pak jsme společně bě-

Želi k jakémusi klutému teolu, které vycházelo z nějakého neodefino-
novatelného místa. A tam jsme si začali hrát. Hráli jsme si a zá-
pasili tak dlouho, až jsem poznal veškerá jeho přání a on moje.
Střídavě jsme se sebou manipulovali jako v loutkovém divadle. Do-
kázal jsem pohybovat jeho nohama tak, že jsem kroutil své prsty a
nohou a pokaždé když on pohnul hlavou pocítil jsem nepřekonatelný
impuls ke skoku. Ale nejrozpuštělejším činem ze všeho bylo podrhá-
ní se nohou na hlavě; docíloval toho a mne zapleskáním uší. Bylo
to nenesitelně legrační. Takový dotyk pávabu a ironie, takové
mistrovství, pomyslel jsem si. Zmocnila se mne nepopsatelná eufo-
rie. Smál jsem se, až jsem skoro nemohl dýchat.

Žak jsem měl pocit, že nemohu otevřít oči; bylo to jako kdy-
bych se díval skrz vodní nádrž. Byl to dlouhý a velmi bolestivý
stav naplněný úzkostí z toho, že jsem se nemohl probudit přestože
jsem byl vzhůru. Potom se svět začal pomalu vyjasňovat a zosťro-
vat. Rozsah mého vidění byl opět velmi kulatý a obširný a zároveň
s ním se dostavil i běžný vědomý akt, spočívající v tom, že mne
donutil otočit se kolem dokola a prohlédnout si ten nádherný svět.
A v tomto okamžiku jsem se setkal s nejobtížnějším bodem přechodu.
Přechod z mého normálního stavu nastal aniž bych si ho uvědomil;
přechod byl jasný a hladký. Ale tato druhá změna, probuzení k se-
rboznímu, střízlivému vědomí bylo šokující. Zapomněl jsem, že jsem
člověk! Smutek z této neutěšitelné situace byl tak intenzivní, že
jsem začal plakat.

Sobota, 5. srpna 1961

Téhož dne po snížení jsme odjeli, vezl nás majitel domu. Byl
jsem velmi unaven, ale nedokázal jsem v nákladačku nenout. Usnul
jsem až na verandě po odchodu přítele dona Juana.

Když jsem se probudil byla už tma; zjistil jsem, že mne ne-
zítím don Juan přikryl dekou. Bleděl jsem ho, ale doma nebyl. Při-
šel později s hrncem smažených fazolí a s tortillami. Byl jsem nes-
mírně vyhládlý.

Když jsme dojedli a odpočívali, chtěl jsem se dozvědět, co
všechno se se mnou včera dělo. Velmi detailně jsem mu vyprávěl své
zážitky, jak to jen bylo možné.

Když jsem skončil, pokýval don Juan hlavou a řekl: "Myslím, že
jsi si vedl dobře. Není snadné ti vysvětlit proč a jak. Ale domní-
vám se, že to pro tebe proběhlo dobře. Mescalito je totiž někdy
hravý jako dítě, jindy je však strašný. Buď je veselý a rozpustilý
nebo sarkastně vážný. Předeem není možné vědět jak se ke komu zcho-
vá. Kdo ho však zná dobře, může odhadnout jak se bude chovat k ně-
mu. Ty jsi si s ním včera večer hrál. Jsi jediný člověk, o kterém
vím, že se s ním setkal za těchto podmínek".

"V čem je tedy moje zkušenost odlišná od zkušeností jiných?"

"Nejsiž indián, proto je pro mne těžké určit co je co. Ale On
buď člověka přijme nebo odmítne, ať už je to indián nebo ne. To
vím. Také vím, že je někdy veselý a člověka rozeseje, ale ještě
nikdy jsem ho neviděl si s někým hrát".

"Můžeš mi teď říci dona Juane, jak peyote ochraňuje..."

Nenechal mne dokončit větu. Stiskl mi silně rameno.

"Pakle ho nikdy nenezýváj, ještě si z něho naviděl dost, aby
jsi si mohl vyslet, že ho znáš".

"Jak tedy ochraňuje Mescalito lidi?"

"Řadí. Odpoví na kteroukoliv otázku, kterou mu položí".

"Je tedy Mescalito skutečný? Je někdo co lze spatřit?"

Řádo se, že je její otázkou smaten. Podíval se na mne s ja-
kýmsi prázdňým výrazem.

"Chtěl jsem říci, že Mescalito..."

"Slyšel jsem co jsi řekl. Neviděl jsi ho snad včera večer?"

Chtěl jsem namítnout, že jsem viděl jen psa, ale včas jsem
zaregistroval jeho pohled.

"Slyšíš si tedy, že to, co jsem viděl včera večer, byl on?"

Podíval se na mne s opovržením. Pak se uchíchnul a potřásl hlavou jako kdyby tomu nemohl uvěřit a velmi nepřátelským tónem dodal "A poco crees que era tu - mamá /neříkej mi, že věříš, že to byla tvá máma". Než řekl máma udělal pauzu, protože chtěl zřejmě říci "tu chingada madre", idiom užívaný jako neuctivá nadávka na matku protivníka. Slovo mamá bylo tak neslučitelné s tím o čem jsme hovořili, že jsme se museli oba dlouho smát.

Pak jsem poznal, že usnul, protože přestal na mé otázky odpovídat.

Neštěle, 6. srpna 1961

Zavezl jsem dona Juana do domu, v kterém jsem si vzal peyote. Na cestě jsem se dozvěděl, že muž, který mne "nabídl Mescalitovi" se jmenuje John. Když jsme dorazili na místo, seděl John na verandě s dvěma mladíky. Všichni se chovali mimořádně srdečně. Smáli se a hovořili uvolněně. Všichni uměli perfektně anglicky. Řekl jsem Johnovi, že jsem mu přišel poděkovat za to, že mi pomohl.

Chtěl jsem zjistit jejich názory na mé chování během halucinogenního prožitku a řekl jsem jim, že jsem se pokoušel rekapitulovat, co všechno jsem včera večer prováděl a že jsem si nemohl na vše vzpomínout. Smáli se a jevili nechuť o tom mluvit. Zdálo se, že se drží zpět kvůli donu Juanovi. Vrhali na něho kradmé pohledy jako kdyby čekali na nějaký souhlasný pokyn. Ačkoliv jsem nic nepozoroval, don Juan jim ho zřejmě poskytl, protože najednou začal John o mém včerejším chování mluvit.

Řekl, že poznal, že mne to "bere", když mne slyšel svracet. Odhadoval, že jsem zvracel asi třicetkrát. Don Juan ho opravil a řekl, že jen desetkrát.

John pak pokračoval: "Pak tě všichni obklopili. Byl jsi ztrnulý a měl jsi křeče. Dlouhou dobu jsi ležel na zádech a pohyboval ústy jako kdyby jsi se pokoušel mluvit. Pak jsi začal mlátit hlavou o zem a přestal jsi až když ti dal don Juan na hlavu starý klobouk. Ležel jsi pak na podlaze celé hodiny a celou tu dobu jsi se třásl a kručel. Myslím, že v tu dobu už všichni spali; já jsem tě slyšel ve spánku stále supět a sténat. Pak jsem tě zaslechl zaječet a to mne probudilo. Viděl jsem jak vyskakuješ do vzduchu a přitom jedíš. Pak jsi se sehnul pro pánev s vodou, převrhnul jí a začal v louži plavat."

Don Juan ti donesl novou vodu. Tiše jsi se posadil k pánvi. Pak jsi zase vyskočil a začal si svlékat šaty. Poklekl jsi k vodě a začal pít dlouhými doušky. Potom jsi se posadila utkvěle zíral před sebe. Mysleli jsme si, že tak zůstaneš navěky. Téměř všichni pak znovu usnuli včetně dona Juana, ale ty jsi znovu vyskočil, zavyl a vrhnul se na psa. Pes se vyděsil, začal rovněž výt a schoval se vzadu za domem. Všichni jsme se znovu probudili, vstali a šli tě hledat. Vynořil jsi se za domem, kde jsi stále pronásledoval psa. Pes utíkal před tebou, štěkal a vyl. Do nívnám se, že jsi musel oběhnout dům aspoň dvacetkrát a přitom jsi stále štěkal jako pes. Bál jsem se, že probudíš zvědavost sousedů. Nejsou sice nijak blízko, ale tvé vytí muselo být slyšet na několik mil."

Jeden z mladíků dodal: "Pak jsi konečně psa chytil a donesl ho na verandu v náručí".

John pokračoval: "Začal jsi si se psou hrát. Zápasil jsi s ním, kousali jste se navzájem. To se mi zdálo docela zábavné. Můj pes si obvykle nekraje, tentokrát ho to ale určitě bavilo."

Pak jsi běžel k vodě a pes pil zároveň s tebou", řekl mladík. "Četkrát či šestkrát jsi to opakoval".

"Jak dlouho to všechno trvalo?" ptal jsem se.

"Hodiny", odpověděl John. "V jednu chvíli jste se oba ztratili z dohledu. Myslím, že jste oběhli někam dozadu za dům. Slyšeli jsme jen tvůj štěkot a stony. Nepodoboval jsi psa tak dobře, že jsme vás nedokázali od sebe rozeznat".

"Možná, že štěkal jen pes", řekl jsem.

"Je. Potíž je v tom, že vždy přeháníš jen špatné stránky"

"Pokud jde o mne, tak o žádných dobrých stránkách nevím. Vše co mohu říci je jen to, že mám strach"

"Na tom není nic špatného. Kdo se bojí, vidí věci jinak"

"Ale já o to nestojím, vidět věci jinak, done Juane. Dostal jsem se do špatné situace"

"Je to špatná situace i pro mne. Nejsi sám, kdo se necítí dobře"

"Proč ty by jsi se neměl cítit dobře, done Juane?"

"Kvůli tomu, co jsem včera viděl. Mescalito si s tobou opravdu hrál. Necítím se dobře, protože to bylo znamení"

"Jaké znamení, done Juane?"

"Mescalito přede mnou na tebe ukázal"

"Proč?"

"Včera mi to nebylo jasné, nyní už ano. Jsi vyvolený člověk /escogito/. Mescalito na tebe ukázal a tím mi to dal najevo"

"Má to znamenat, že jsem byl vyvolán k nějakému úkolu nebo něčemu podobnému?"

"Ne. Znamená to, že mi dal Mescalito najevo, že by jsi mohl být mužem, kterého hledám."

"Jak ti to dal najevo?"

"Tím, že si s tebou hrál. To tě pro mne učinilo vyvoleným mužem".

"Co to znamená být vyvoleným mužem?"

"Znám jistě tajemství /tengo secretos/. Nikdy bych je neřekl nikomu jinému než vyvolenému muži. Když jsem včera viděl jak si hraješ s Mescalitem, bylo mi jasné, že jím jseš ty. A přitom nejsi indián. To mne vede."

"Co to ale znamená pro mne, done Juane? Co mám dělat já?"

"Značil jsem své rozhodnutí a naučím tě tajemství, která z tebe učiní vědeckého člověka /pozn.překl.: v originále "man of knowledge"/".

"Máš na mysli tajemství, týkající se Mescalita?"

"Ano, ale to nejsou všechna tajemství, která znám. Jsou ještě jiná, a i ty bych rád někomu předal. Sám jsem měl učitele, svého dobrodince, a také já jsem se stal jeho vyvoleným mužem, když jsem vykonal jistý čin. Všem u co znám mne naučil on".

Knouva jsem se zeptal co bude tato nová role ode mne vyžadovat. Odpověděl, že nic jiného, než učení. Učení v tom smyslu, jako při našich dvou předcházejících setkáních.

Celá situace se pro mne začala vyvíjet velmi podivně. Rozhodl jsem se, že mu oznámím, že se myšlenky na poznání tajů neovote vzdávám, a dříve než jsem to mohl skutečně udělat mne on nabídl, že mne předá své "poznání". Nevěděl jsem přesně co mám na mysli, ale cítil jsem, že tento náhlý obrat bude mít vážné důsledky. Namítal jsem, že pro tento úkol nemám potřebné předpoklady, jelikož vyžaduje typ odvahy, kterou postrádám. Tvrdil jsem, že v mých charakterových eklozech jsou spíše hovory o činech než jejich skutečné provádění. Jinak si samozřejmě přeji naslouchat jeho názorům a budu šťasten, když s ním budu moci občas posedět a naslouchat mu; právě to by pro mne bylo tím pravým učením.

Naslouchal aniž by mne přerušoval. Hovořil jsem dlouho. Když jsem skončil, řekl:

"To vše je snadné pochopit. Strach je první přirozený nepřítel, kterého musí člověk na cestě za poznáním přemoci. Ty jseš však zvědavý. Tím je strach částečně neutralizován. Budeš se učit sám sobě navzdory".

Ještě chvíli jsem protestoval a pokoušel se ho od jeho úmyslu odredit. Zdálo se však, že je pevně přesvědčen, že se musí učit, že pro mne není jiné cesty.

"Nemyslíš v správných souvislostech," řekl. "Mescalito si s tebou skutečně hrál. Měl by jsi na to vyslechnout a ne lpět na svém strachu"

"Bylo to něco tak neobvyklého?"

"Jseš jediný člověk, kterého jsem si viděl s Mescalitem hrát. Nejseš zvyklý na tento druh života a znaznění tě proto síjí. Jsi sice vážný člověk, ale tvá vážnost nespojuje s tím co děláš ani s tím co probíhá ním. Prodláváš příliš mnoho u sebe a to je chyba. Z toho vzniká velká únava"

"Co jiného se má dělat, done Juane?"

"Hledej a spatříš všude kolem sebe zákraky? Setrváváním u sebe se unavíš a únava tě učiní hluchým a slepým ke všemu ostatnímu".

"Opravdu to tak je, done Juane, ale jak se mohu změnit?"

"Mysli na zákrak, který se ti stal, když si s tebou hrál Mescalito. Na nic jiného nemysli a zbytek přijde sám od sebe".

Neděle, 20. srpen 1961

Mimulý večer pokračoval don Juan v úvodu do říše poznání. Seděli jsme ve tmě před jeho domem, a dlouho mlčeli. Pak začal don Juan vyprávět. Řekl, že chce začít stejnými slovy, která užil jeho dobrodinec prvního dne učení. Don Juan se zřejmě naučil tato slova nazpaměť, protože je několikrát opakoval, aby se ujistil, že si je zapamatují:

"Člověk jde za poznáním právě tak jako do války; ostražitě, se strachem, s respektem i s absolutní sebedůvěrou. Jít seznáním nebo do války je chyba a ten, kdo se jí dopustí, pak bude mít jen proto, aby litoval svých kroků".

Zeptal jsem se proč to tak je, a on odpověděl, že splní-li člověk tyto čtyři předpoklady, vyvaruje se všech chyb, které by spadly na jeho účet a ze těchto podmínek ztrácí jeho činy vlastnosti činné, kterých se dopouštějí hlupáci. Neuspěje-li však za těchto podmínek, prohrál jenom bitvu a to není žádný důvod k lítosti.

Pak řekl, že má být učitel o "spojenci" stejným způsobem jak ho tomu učil jeho dobrodinec. Položil silný důraz na slova "stejným způsobem" a několikrát je opakoval.

"Spojenec", řekl, "je síla, kterou uvádí člověk do svého života proto, aby mu pomáhala, radila a dávala nezbytnou energii k provádění činné, ať už velkých nebo malých, dobrých nebo špatných. Spojenec je nutný k vystupňování života, k řízení činné a prohlubování znalostí. Je nepostradatelným pomocníkem k nabytí poznání". To vše řekl don Juan s velkou silou a přesvědčením. Zdělo se, že volí pečlivě své slova. Následující větu opakoval čtyřikrát:

"Spojenec ti umožní spatřit a pochopit věci, o kterých ti nemůže podat informace žádná lidská bytost".

"Je tedy spojenec něco jako strážný duch?"

"Spojenec není ani strážce ani duch, je to pomocník".

"Je tvým spojencem Mescalito?"

"Ne! Mescalito je jiným typem síly. Je to jedinečná síla, ochránce, učitel"

"Čím se liší Mescalito od spojence?"

"Mescalito nemůže být zkrocen a využíván tak jak to lze u dělat se spojencem. Mescalito je mimo sebe sama. Sám si volí formy, v kterých se ukazuje nezávisle na tom jsi-li brujo nebo prostý venkovan"

Don Juan pak hovořil s velkou vřelostí o tom, že Mescalito je učitelem správného života. Zeptal jsem se jak Mescalito učí správnému životu a don Juan odpověděl, že UKAZUJE jak žít.

"Jak to ukazuje?", zeptal jsem se.

"Mnoha způsoby. Někdy to ukáže na své ruce, jindy na skalách či stromech či přímo před tebou"

"Ukáže to formou nějakého obrazu přede mnou?"

"Ne. Není to obraz, je to učení před tebou"

"Promlouvá také k lidem?"

"Ano. Ale ne slovy"

"Jak tedy?"

"Ke každému jinak"

Cítil jsem, že to má otázky nudí a přestal jsem se ptát. Don Juan mi pak začal vysvětlovat, že k posazení Mescalita nelze předepsat žádný recept; nikdo o něm nemůže učit, jen Mescalito sám. A právě tato vlastnost z něj činí jedinečnou sílu; pro každého člověka je někým jiným.

Na druhé straně získání spojence vyžaduje co nejpřesnější sledování předepsaných stupňů či kroků bez jediné odchylky. Ve světě existuje mnoho spojeneckých sil, on sám je však důvěrněji zná jen dvě. Mne k nim a k jejich tajemství dovede, musím se však rozhodnout jen pro jednu z nich, protože víc jich mít nemohu. Spojencem jeho dobrodince byl la yerba del diablo /pozn.překl.: v oríg. "devil's weed", snad přeložitelné jako "čáblivá pleveľ"/, don Juan osobně ho však neměl rád, ačkoliv se od dobrodince naučil všem jeho tajemstvím. Jeho vlastním spojencem byl humito /pozn.překl.: v originále "the little smoke", přeložitelné asi jako "koufeničko"/, nic bližšího mi oněm však neřekl.

Zeptal jsem se ho na vlastnosti jeho spojence. Neodpověděl. Po delším mlčení jsem se zeptal:

"Jaký druh moci má spoujence?"

"Je to pomocník, už jsem ti to řekl"

"Jak pomáhá?"

"Spoujence je síla schopná přenést člověka přes jeho hranice. tímto způsobem ti může odhalit tajemství věci tak, jak to žádný člověk nedokáže."

"Ale to dokáže i Mescalito. Není tedy také on spoujencem?"

"Ne. Mescalito tě přenese přes hranice jen proto, aby tě něco naučil; spoujence proto, aby ti dal moc"

Chtěl jsem, aby mi toto tvrzení vysvětlil důkladněji a detailněji popsal rozdíly mezi spojencem a Mescalitem. Podíval se na mne a rozešel se. Pak řekl, že učení formou konverzace není jen marným žesem, ale přímo blbostí, protože učení je tím nejobtížnějším úkolem, který na sebe může člověk vzít. Požádal mne, abych se rozhodl na to jak jsem hledal své místo a jak jsem toho chtěl dosáhnout bez práce a očekával, že ho najde za mne. Kdyby to býval udělal, nenaučil bych se vůbec nic. Ale to, že vím, jak obtížné je takové místo najít, a hlavně to, že vím, že takové místo vůbec existuje, mne naplnilo sebe-důvěrou. Řekl, že pokud jsem byl se svým "dobrým místem" spojen, nic mne nemohlo způsobit tělesnou újmu, protože jsem byl přesvědčen o jeho vlastnostech. Měl jsem na něm dost síly, abych odrazil vše, co pro mne mohlo být škodlivé. Kdyby mně byl býval řekl, kde se má místo nalézá, neměl bych nikdy dost sebe-důvěry, která je výsledkem skutečného poznání. Poznání je proto vždy mocí.

Pak pokračoval a řekl, že když se člověk rozhodne pro učení, musí pracovat právě tak tvrdě jako já při hledání místa. Hranice toho co se může člověk naučit jsou dány povahou každého člověka. Proto se domnívá, že o poznání nemá smysl mluvit. Dále řekl, že jisté typy poznání jsou pro moji sílu příliš mocné a hevor o nich by mně mohl jedi-ně uškodit. A pak mi dal zcela zjevně na srozuměnou, že mne už nic víc neřekne. Vstal a odcházel dovnitř. Stačil jsem mu ještě říci, že se cítím situací zaskočen a adeptán. Nebylo to vůbec to, co jsem si před-stavoval a chtěl.

Zastavil se a řekl, že strach je přirozenou věcí; prožíváme ho všichni a nic proti tomu nemůžeme dělat. Ale nezávisle na děsivých rysech učení mu připadá mnohem horší představa člověka bez spojence a bez poznání.

Ve více než dvou letech, které uplynuly od doby, kdy se mne don Juan rozhodl učit o spojencích, a dobou kdy si začal vynalézt, že jsem už připraven na to, aby přistoupil k pragmatickým formám učení,

kteřé považoval za jediné pravé učení, definoval postupně obecné rysy obou spojenců, které znal, a připravil mne na stavu mimořádné reality.

Nejprve jsme hovořili o spojeneckých silách jen příležitostně. Prvník zmínka, kterou o nich mám ve svém poznámkovém bloku, je zasunutá mezi jinými náměty hovoru.

Středa, 23. srpna 1961

"Děblův plevel /devil's weed nebo Jimson weed/ byl spojencem mého dobrodince. Měl se stát i mým spojencem, ale nezamlouval se mi"

"Co jsi proti němu měl, done Juan?"

"Měl jednu vážnou nevýhodu"

"Byl horší než jiní spojenci?"

"To ne. Nechtěl bych, aby jsi šťastně pochopil. Byl právě tak mocný jako ti nejlepší spojenci, ale bylo v něm něco, co mně osobně nevyhovovalo".

"A můžeš mi říci co?"

"Zkroutí člověka. Dá mu pocit moci příliš brzy, než by jim předem posílil srdce a činí ho panovačným a nevyzpytatelným. Oslabí ho uprostřed velké moci"

"A neexistuje žádný způsob jak tomu zabránit?"

"Existuje způsob jak to přemoci, nelze se však tomu úplně vyhnout. Kdo si ho zvolí za spojence, musí platit cenu"

"A jak lze překonat tyto účinky, done Juan?"

"Děblův plevel má čtyři hlavy: kořeny, stonky a listy, květy, a semena. Každá z nich je jiná, a kdo se stane jeho spojencem, musí se o každé z nich všemu naučit, a to v pořadí, v kterém jsem je jmenoval. Nejdůležitější hlavou jsou kořeny. Síla děblůva plevele se získává právě z nich. Stonkem a listy se léčí nemoci; je-li tato hlava správně užívána, je pro lidstvo velkým darem. Třetí hlava je v květech a užívá se k tomu, aby lidé buď zešleli nebo se stali poslušnými. Dokáže i usmrtit. Ten, kdo si tuto rostlinu zvolil za spojence, nekonzumuje nikdy květy, listy, ani stonky. Může tak učinit jedině v případě vlastní nemoci. Kořeny a semena se však dají konzumovat neustále. Zvláště semena; ty jsou čtvrtou hlavou rostliny a to hlavou nejmocnější".

"Můj dobrodinec říkával, že semena jsou "střízlivou hlavou" - jedinou částí rostliny, která dokáže posílit lidské srdce. Ke svým chráněncům je rostlina tvrdá, říkával, a snaží se je rychle zabít, čehož obvykle dosáhne dřív, než mohou odkrýt tajemství "střízlivé" hlavy. Slyšel jsem však i o lidech, kteří tuto tajemství odkrýli. Jaká je to nádherná výzva pro znalého člověka!"

"Odkryl tato tajemství tvůj dobrodinec?"

"Ne, on ne"

"Setkal jsi se s někým, kdo to dokázal?"

"Ne. Ti lidé žili v dobách, kdy bylo právě toto poznání důležité"

"Znáš někoho, kdo se s těmito lidmi setkal?"

"Ne, neznám"

"A znal někoho tvůj dobrodinec?"

"Znal"

"Proč on sám tato tajemství neodkrýl?"

"Zkrotit tuto rostlinu a učinit z ní svého spojence je jedním z nejtěžších úkolů, které znám. Se mnou nebyla nepřiklad nikdy zajedno. Snad proto, že jsem si jí neoblíbil".

"A mohl by jsi jí přes to všechno užít jako spojence?"

"Mnou, ale raději bych to nedělal. Pro tebe to ovšem může být jiné"

"Proč se jí říká děblův plevel?"

Don Juan učinil lhostejné gesto, pokrčil rameny a ná chvilu se odmlčel. Nakonec řekl, že "děblův plevel" je jen její dočasný název /su nombre de leche/. Řekl, že existují i jiné názvy, ale neužívají se, protože pojmenování je příliš vážnou záležitostí, a to zvláště tehdy,

pokouší-li se někdo krotit sílu spojení. Zeptal jsem se, proč je pojmenování tak vážnou záležitostí. Odpověděl, že jména mají vyhrazeno použití jen k volání o pomoc, v okamžicích velkého stressu a nouze, a ujistil mne, že takové okamžiky nastanou dříve nebo později v životě každého, kdo hledá poznání.

Neďele, 3. září 1961

Dnes odpoledne utřhl don Juan na poli dvě rostliny Setura. Pak začal zcela nečekaně znovu hovořit o ďáblově plevelu a nakonec mne požádal, abych si s ním vyšel do kopce nějaký najít.

Odjeli jsme do nedalekých hor. Vytáhl jsem z kufru lopatu a vydali jsme se do jednoho s klanů. Chvilí jsme se prodírali chaparrálem, který byl v měkké, písčité půdě velmi hustý. Pak se don Juan zastavil u malé rostlinky s tmavě zelenými listy a velkými bílými květy ve tvaru zvonků.

"To je ono" prohlásil.

Vzal mi z rukou lopatu a začal kolem ní odhazovat zem. Chtěl jsem mu pomoci, ale silným potřesením hlavy odrazil a pokračoval v hloubení otvoru kolem rostliny; otvor měl tvar kužele. Po chvíli skončil a poklekl ke stonku a prsty sčistil jej od země. Odkryl tak asi 10 cm dlouhý, hlíznatý, vidlicovitý kořen, jehož tloušťka byla v nápadném kontrastu s tenkým stonkem.

Podíval se na mne a prohlásil, že to je "saničí" rostlina, protože kořen tvoří vidlici přesně v místě, v kterém se nespojuje se stonkem. Pak se postavil a odešel. Zdálo se, že něco hledá.

"Co hledáš, done Juane?"

"Potřebuji nějaký klacek"

Zečal jsem hledat, ale zastavil mne.

"Ty ne! Posed se tamhle!" Ukázal na skálu, vzdálenou asi 6 m. "Já si ho najdu sám"

Za chvíli se vrátil s dlouhou suchou větví. Zečal s ní rýt v zemi a pečlivě s ní uvoloval hlínu okolo vidlice. Udělal kolem ní prostor o průměru asi 60 cm. Jak pronikal s klackem do hloubky, byla práce stále obtížnější. Musel se posadit, aby nabral dech. Posadil jsem se k němu. Chvilí jsme nepromluvíli.

"Proč si na to nevezmeš lopatu?" zeptal jsem se.

"Mohl bych s ní nechtěně rostlinu poranit. Je nutné použít klacku, který vyrostl ve stejných místech, aby zranění, pokud by k němu náhodou došlo, nebylo tak zlé jako to, které by bylo způsobeno lopatou nebo nějakým jiným cizím objektem".

"Jaký klacek to má být?"

"Jakákoliv suchá větev ze stromu paloverde postačuje. Kdybych nenašel suchou, uřízl bych čerstvou"

"A větev z jiného stromu se nedá použít?"

"Už jsem řekl, že jen paloverde a žádný jiný"

"Proč jen ten, done Juane?"

"Protože ďáblův plevel má jen málo přátel, a paloverde je jediný strom v kraji, který se s ním shodne; jediný, který se k němu zahákne /lo unico que prende/. Kdyby jsi kořen poškodil lopatou, nerostla by po přesazení; přizranění klackem se může stát, že to ani nepocítí".

"A co budeš s kořenem dělat pak?"

"Oříznu ho. U toho musíš být zcela sám. Jdi zatím hledat druhou rostlinu a čekej až tě zavolám".

"Nečekej, abych ti tedy pomáhal tady?"

"Můžeš mi pomáhat jen tehdy, když tě o to požádám".

Odešel jsem tedy hledat další rostlinu a musel jsem potlačovat silnou touhu připlížit se zpátky a sledovat ho. Za chvíli se však ke mně sám připojil.

"Teď potřebujeme najít saničí rostlinu", řekl.

"Jak je od sebe rozoznáš?"

"Saničí rostlina je vyšší a roste nad zemí takže vypadá jako

malý stoněk. Samičí rostlina zabírá velký prostor nad zemí a vypadá spíše jako hustý keř. Až nějakou samičí rostlinu vyhrabeme, uvidíš, že má ještě před vidlicí kus jednoúčelné kořene. Samičí rostlina má naopak vidlici připojenou rovnou ke stonku".

Hledali jsme společně v poli datar. Pak ukázal don Juan na jednu rostlinu a řekl: "Tomhleto je samička". Vyhrabal ji jako předchozí rostlinu. Jakmile očistil kořen, viděl jsem, že je přesně takový jak mi před okamžikem řekl. Když kořen odřezával, nechal jsem ho opět o samotě.

Když jsme se vrátili domů, otevřel ranec, v kterém přinesl datara rostliny. Vybral z ní tu největší, samičí, a omyl jí ve velké kovové škopku. Velmi pečlivě očistil všechny kořeny, stoněk i listy od hlíny. Pak oddělil stoněk od kořenu tím, že v místě jejich spojení rostlinu nařezal krátkým, zoubkovaným nožem a rozlomil ji v řezu na dvě části. Vzal stoněk a oddělil od něj listy a pichlavé tabolky se semeny. Zahodil vše, co bylo uschlé nebo okousané od housenek a uschoval jen nepoškozené části. Dva svazky kořenů pak svázal dohromady dvěma kusky motouzu, nařezal je a přelomil napůl, takže dostal dva balíčky kořenů stejného rozměru.

Pak vzal kus hrubé jutové tkaniny a oba balíčky na ní položil. Nevrch pak šlepně srovnal listy, na ně květy a tabolky se semeny a úplně nahoru stoněk. Tkaninu složil, svázal rohy a udělal ranec.

Přesně stejně to udělal i s druhou rostlinou, samičí, s výjimkou toho, že kořeny nepřelomil, ale nechal vidlici netknutou jako obrácené písmeno Y. Když skončil s druhým ranecem, byla už venku tma.

Středa, 6. září 1961

Dnes večer jsme opět hovořili o dábelském plevalu.

"Myslím, že by jsme se do nich měli znovu pustit" řekl nejdříve.

Po zdvořilé pouze jsem se zeptal: "Co a čím chceš udělat?"

Rostliny, které jsem si vyhrabal a odřezal jsou moje", řekl.

"Jsem jakoby součástí uae; jejich pomocí tě naučím skrotit dábelský pleval"

"Jak se to dělá?"

"Dáblův pleval má několik částí a každá z nich je jiná. Každá slouží jedinečnému účelu".

Otevřel levou ruku a odměřil na podlaze vzdálenost mezi konečkou palce a konečkou prsteníku.

"Tahle je moje část. Svoji část si odměř vlastní rukou. Aby jsi ovládl dáblův pleval, musíš začít od první části kořene. Protože jsem tě však k němu přivedl já, musíš si vařit první liny. Já ji pro tebe směřil, takže je to ve skutečnosti moje část".

Odešel dovní	DENNĚ ASPON	tř do domu a donesl jeden z ju-
teových raneců. Posad	JEDEN	il se a otevřel ho. Věděl jsem
si, že je to ranec se-	KOTNĚLEC	samičí rostlinou. Také jsem zpe-
suroval, že v něm	NA VEREJNĚM	tyl jen jediný kus kořene místo
původních dvou kusů. Vzal ho do ruky a přidržel před svým obličejem.	MÍSE	přivedl já, musíš si vařit první

"To je tvá první část", řekl. "Dávám ti ji. Sám jsem ji pro tebe ubíznul. Změřil jsem ji jako pro sebe a nyní ji dávám tobě".

Na okamžik mě napadlo, že ji budu muset zachrupat jako arkev, don Juan jí však místo toho vložil do malého bílého pytlíku z bavlny. Pak odešel dovnitř do domu. Posadil se tam na podlaze se skříženými nohama a kamenem začal kořen v pytlíku drtit a nekat. Pytlík měl položený na plochém kameni. Občas oba kameny omyl ve vodě, kterou měl v malém dřevěném korytku, vydlabaném ze dřeva.

Při drčení spíval nesrozumitelný popěvek, velmi slabě a monotónně. Když kořen v pytlíku rozměčkal na kaši, vložil ho do dřevěné nádržky. Nakonec přidal ještě oba kameny a odnesl vše do prasečího koryta, umístěného vzadu za domem u plotu.

Řekl, že kořen musí být celou noc ve vodě, a to mimo dom, aby mohl zachytat noční vzduch /al sereno/. "A, že-li zítra horko a slunce, bylo by to vytečné znamení", řekl.

Neďale, 10. září 1961

Ve čtvrtek 7. září byl jasný, horký den. Zdálo se, že don Juan je velmi potěšen tímto dobrým znamením a opakoval několikrát, že si mě dělávat plevel skutečně oblíbil. Kořen se máčel celou noc ve vodě a teprve v deset dopoledne jsme se na něj šli podívat. Don Juan vyndal nádržku s korytkem, položil jí na zem a sedl si k ní. Vzal do ruky pytlík a třel ho o dno nádržky. Pak ho vytáhl asi 10 cm nad hladinu, vymáčkal z něj vodu a znovu ho ponořil. Ještě třikrát to zopakoval. Pak pytlík odložil zpět do korytka a zanechal ho na horkém slunci.

Vrátili jsme se asi po dvou hodinách. Don Juan si přinesl středně velký kotlík se slatou vařící vodou. Opatrně nahmul nádržku a vylil z ní část vody. Na dně zůstala silná vrstva kálu, na který vylil vařící vodu z kotlíku. Nádržku pak nechal znovu na slunci.

Tuto proceduru opakoval třikrát asi po půldruhé hodině. Nakonec z nádržky vylil většinu vody a nechal ji nahmatou tak, aby zachytila co nejvíce paprsků odpoledního slunce.

Vrátili jsme se až za tmy. Na dně nádržky byla jakási vrstva gumové hmoty. Vypadalo to jako várka naplň uvařeného škrobu. Šedlavé či nažloutlé hmoty byla asi tak jedna plná čajová lžička. Vzal nádržku dovnitř a nechal vařit trochu vody. Já mezitím vybíral z nádržky smetky, které tam neval vítr. Don Juan se mi posmíval.

"Trocha spíny nikomu neublíží"

Když se začala voda vařit, nalil jí don Juan asi šálek do nádržky. Bylo to stejně nažloutlá voda, kterou použil předtím. Mános se v ní rozpustil a vytvořila se jakási mléčná látka.

"Co jsi tam nalil za vodu, done Juan?"

"Štávy z ovoce a květin z kečonu"

Vyprázdnil obsah nádržky do starého hliněného džbánku, který vypadal jako váza. Bylo stále ještě velmi horko a tak do něj foukal, aby obsah vychladl. Pak se trochu napil a podal mi džbánek.

"Napij se", řekl.

Automaticky jsem vzal džbánek do rukou a vypil bez rozmyšlení veškerý obsah. Chuť to mělo xxxxxx hořkou, i když jsem nepatrně. Výrazný byl však pronikavý zápach vody. Byla cítit jako šváby.

Téměř okamžitě jsem se začal potit. Bylo mi horko a do uší se mi nahnała krev. Před očima se mi začaly dělat červené skvrny a žaludek se začal stahovat v bolestivých křečích. Po chvíli bolest ustala a začala mi být zima, i když jsem se přitom koupal v potu.

Don Juan se mně zeptal, jestli mám před očima černé skvrny. Odpověděl jsem mu, že vidím všechno červeně.

V důsledku nekontrolovatelné nervozity, která mně přepadala ve vlnách, a která jakoby vyzářovala ze středu mého hrudníku, jsem začal jektat zuby.

Don Juan se začal vyptávat, jestli mám strach. Zdálo se mi, že jeho otázky postrádají smysl. Řekl jsem, že mám strach a on se zeptal zdali je to z něj. Nepochopil jsem co myslí a řekl jsem, že ano. Don Juan se zasmál a řekl, že se jš ve skutečnosti nebojím. Pak se mi zeptal, zdali ještě stále vidím vše červeně. Vše co jsem viděl byla obrovská červená skvrna, kterou jsem měl přímo před očima.

Po chvíli jsem se však začal cítit lépe. Nervevní stahy pomalu mizely a zůstala jen jakási rozbolestněnost, příjemná únava a intenzivní přání spát. Nemohl jsem udržet oči otevřené, ačkoliv jsem stále slyšel don Juanův hlas. Pak jsem usnul. Ale pocit, že jsem ponořen v hluboké červeně, trval celou noc. Měl jsem dokonce červené sny.

Probudil jsem se v sobotu ve 3 hodiny odpoledne. Spal jsem téměř dva dny. Trochu mně bolela hlava a plaval žaludek, a cítil jsem ostrou, občasnou bolest ve střevech. Jinak bylo vše jako při normálním probuzení. Don Juana jsem našel před domem. Seděl tam a dřímal. Když mě spatřil, usmál se.

"Všechno je v pořádku. Viděl jsi červeně a jedině to je důležitě"

"Co by se bývalo stalo, kdybych neviděl červeně?"
 "Viděl by jsi černě, a to by bylo špatné znamení!"

"Proč špatně?"

"Vidí-li člověk černě, znamená to, že mu šabláv plevel navrho-
 vuje. Takový člověk vyvrhá všechny vnímavosti, vše zelené a černé"

"Mohl by i zemřít?"

"To asi ne, ale měl by dlouhodobé zdravotní potíže"

"A co se stane s těmi, kteří vidí červeně?"

"Ti sevracejí a kořen na ně má příjemné účinky, což znamená,
 že jsou silní a mají násilné povahy - a právě to má rostlina rádo.
 Jediná špatná věc je v tom, že se noc, kterou dodává skvělí člověk
 jako její otrok. To jsou ale věci, které nemůžeme kontrolovat. Člověk
 žije jen proto, aby se učil. A učí se proto, že je to v jeho přiroze-
 nosti, ať už v dobrém či v špatném smyslu."

"A co dál, done Juane?"

"Musíš zasadit odřezek z druhé poloviny první části kořenu. Prv-
 ní polovinu jsi vypil a druhá musí přijít do země. Musí vydat a vydat
 semena dříve, než podstupíš skutečný pokus o zkrocení rostliny."

"A jak se má skrotit?"

"Od kořenu. Krok za krokem se musíš naučit tajemství každé čás-
 ti kořenu. Musíš každou část postupně pozít. Jen tak poznáš jejich
 tajemství a díky získáš moc."

"Připravují se ostatní části stejně jako první část?"

"Ne, každá jinak"

"Jaké jsou účinky ostatních částí?"

"Jak jsem již řekl, každé učí různé formě moci. To, co jsi si
 vzal naposledy ještě vůbec nic není, to dokáže každý. Ale jen brzo si
 může vzít beztrápně další části. Neboďu ti říkat jak ostatní části
 působí, protože ještě nevíš jestli tě přijme. Musíme čekat."

"Kdy mi to tedy řekneš?"

"Až tvá rostlina vyroste a bude mít semena"

"K čemu je první část dobrá, když si jí může vzít každý?"

"V rozředěné formě je dobrá pro všechny mužské záležitosti;
 pro starce, kteří ztratili sílu, pro mladíky hledající dobrodružství
 a dokonce i pro ženy, které touží po vášni."

"Ale říkáš jsi, že se kořen užívá jen k získání moci a teď
 tvrdíš, že se užívá i k jiným záležitostem. Jak to?"

Bloune se se mně zadíval, vytrvalým a upřeným pohledem, který
 mne přivezl do rozpaků. Cítil jsem, že ho má otázka rozlobila, ale
 nechápal jsem proč.

"Plevel se užívá jen pro získání moci" řekl nakonec suchým a vlá-
 ným tónem. "Člověk, který chce nazpět svou sílu, mladík, který chce vy-
 držet únavu a námahu, člověk, který chce zabít jiného člověka, ženu,
 která chce být vášnivá, ti všichni touží po moci. A plevel jim ji dá-
 vá! Cítíš, že už jí máš rád?" zeptal se pak po delší pauze.

"Cítím podivnou sílu" řekl jsem a byla to pravda. Zpozoroval
 jsem to již po probuzení. Byl to jakýsi zvláštní pocit nepohodlí, ce-
 lé tělo se pohybovalo a napínalo s neobvyklou lehkostí a silou. Kůže
 a nohy mě svědily. Zdálo se mi, že ruce a nohy; ve svalech v zá-
 dech a na krku jsem měl pocit jako kdybych je tlačil či třel o stro-
 my. Cítil jsem, že bych dokázal zbeřit zeď, kdybych do ní pořádně
 vrazil.

Víc jsme nemluvili. Ještě chvíli jsme seděli na verandě a pak
 don Juan usnul. Nejdříve se několikrát zakývel a pak se natáhl s ruka-
 ma za hlavou jednoduše na zem. Vstal jsem a šel dovnitř, kde jsem se
 své mimořádné energie zbavil tak, že jsem se snažil uklidit; vzpomněl
 jsem si totiž, že me don Juan požádal jestli bych mu nepomohl udělat
 v domě pořádek.

Když ~~XXXX~~ se probudil, cítil jsem se již uvolněněji. Posadili
 jsme se k jídlu a v jeho průběhu se mi třikrát zeptal jak se cítím.
 Byla to mášho vzácnost a tak jsem se ho zeptal: "Proč se o to staráš
 done Juane? Čekáš snad, že se mi po džusu, který jsi mi dal, udělá

špatně?"

Rozesmál se. Pomyslel jsem si, že se chová jako rozpostilý kluk, který připravil nějaký šprým a teď kontroluje výsledek. Uprostřed saly smíchu mi odpověděl:

"Vůbec nevypadáš, že by ti bylo špatně. Před chvílí jsi se ke mně choval dokonce hrubě"

"To tedy ne, done Juane", protestoval jsem. "Nevzpomínám si, že bych s tebou někdy nevořil hrubě" a vyslel jsem to vážně. Opravdu jsem si nevzpomínal, že bych měl někdy pocit, že mne otravuje.

"Začal jsi jí bránit" řekl

"Koho?"

"Kostlinu. Mluvil jsi jako její přítel"

chtěl jsem znovu protestovat, ale nechal jsem toho.

"Vůbec jsem si to neuvědomil"

"Samozřejmě, že ne. Určitě si ani nevzpomínáš co jsi řekl, nebo snad ano?"

"Ne, nevzpomínám. Přiznávám, že ne"

"Tak vidíš. Dáblův plevel je právě takový. Přikrade se k tobě jako žena. Ani si to neuvědomíš. Nezájem tě nic jiného než dobré a mocné pocity, které v tobě probouzí: svaly se napínají silou, pásti svědí, chodidla touží po tom, aby mohla někoho pošlapat. Můj dobrodinec říkával, že dáblův plevel si drží muže, kteří baší po moci a zbevuje se těch, kteří si s ní nedokážou poradit. Dříve se však moc běžněji vyskytovala než dnes; byla chtivěji vyhledávána. Můj dobrodinec byl sám mocný muž a podle toho, co mi říkal, byl jeho dobrodinec ještě mocnější. V těch dnech k tomu byly dobré důvody"

"Vysvětlíš, že pro to dnes již žádné nejsou?"

"Tobě se nyní může zdát moc ládovci. Jsem mladý. Nejsem indián. Snad bude dáblův plevel v dobrých rukách. Zdá se, že se ti zamlouvá. Učinil tě silným. I já jsem to tak dřív cítil a přesto jsem si ho neoblíbil".

"Můžeš mi říci proč, done Juane?"

"Jeho moc se mi nelíbí. Mění pro ni dnes žádné využití. V dobách, o kterých mi vyprávěl můj dobrodinec, tomu bylo jinak. Lidé prováděli fenomenální činy, byli obdivováni pro svou sílu a obáváni a respektováni pro své znalosti. Dnešní indiáni uživějí plevel k jiným účelům. Tvrdí, že léčí spaleniny. Moc rozhodně nevyhledávají; moc, která je jako magnet, tím potentnější a nebezpečnější k zkrocení, čím hlouběji sahá kořen do země. Kdo se dostane do hloubky čtyř metrů - a říká se, že se někteří lidé dostali až tam - nalezne sílu permanentní moci, moci bez konce. Několik lidí se to prý v minulosti povedlo, dnes už to však nikdo nedokáže. Je to smutné, ale moc dáblůva plevela už dnes nepotřebujeme. Pomalu jsme ztráceli o moc zájem a dnes už pro nikoho nic neznamena. Ani já sám ji nehledám a přece jsem kdysi, když jsem byl v tvém věku, jí v sobě také nosil. Cítil jsem se tenkrát stejně jako ty dnes, snad jen pětasetkrát silnější. Zabíjel jsem člověka jediným úderem puky. Vrhel jsem balvany s kterými jinak nepohne ani dvacet mužů, a skákal tak vysoko, že jsem trhal listy ze špiček nejvyšších stromů. A bylo to k ničemu! Všechno, co jsem dočítal bylo to, že jsem poděbil indiány - jenom indiány. Ostatní, kteří to neviděli tomu prostě nevěřili. Viděli ve mně buď jen bláznivého indiána nebo něco, co se pohybuje ve vrcholech stromů."

Chvilí jsme mlčeli. Cítil jsem potřebu něco říci.

"Když ještě žili lidé", pokračoval, "kteří věděli, že se člověk může stát horákem lvem nebo ptákem nebo že člověk dokáže jednoduše létat, to bývalo jiné. Dnes už dáblův plevel neužívám. K čemu? Abych děsil indiány? /Para que? Para asustar a los indios?/"

Viděl jsem, že se ho zmocňuje smutek a naplnil mne hluboký soucit. Chtěl jsem mu něco říci, i kdyby to mělo být jen nějaká fráze.

"Snad je to, done Juane, osud všech lidí, kteří touží po poznání".

"Snad", řekl tiše.

Čtvrtek, 23. listopadu 1961

Když jsem přijel k domu, don Juan na verandě neseděl. Pomyšlel jsem si, že je to divné. Klasické jsem ho zavolaal a s domu vyšla jeho neteř.

"Je uvnitř", řekla.

Dozvěděl jsem se, že si nedávno vymknul kotník. Udělal si sám sádrový obvaz tak, že namočel proušky tkaniny do keše z kaktusu a prášku z roztlučené kosti. Pruhy tkaniny, omotané a pevně stažené kolem kotníku vyschly v lehký obvaz. Zachovaly si přitom tvrdost sádry.

"Jak se to stalo?", zeptal jsem se.

Neteř dona Juana, mexičanka z Yucatanu, která s ním pečovala, odpověděla:

"Měl úraz! Měl si zlomit nohu".

Don Juan se zamračil a počkal, až žena odejde, než mi odpověděl.

"Úraz? To určitě! Mám tedy poblíž nepřitele. Jednu ženu. "La Catalina". V okamžiku slabosti do mne stránila a já upadl"

"Proč by to dělala?"

"Chce mne zabít. Proto."

"Byla tedy s tebou?"

"Ano."

"Proč jsi jí tedy pustil domů?"

"Pustil jsem jí. Vlétna sem."

"Cože?"

"Je černým ptákem. /chomate/ A umí v tom chodit. Překvapila mne. Už dlouho se to se mnou pokouší skoncovat. Tentokrát už k tomu nešla daleko".

"Říkáš, že je černým ptákem? Znamená to, že je skutečně ptákem"

"Už zase se začínáš zbytečně vyptávat. Je černým ptákem! Stejně jako jsem já havranem. Jsem člověk nebo pták? Jsem člověk, který se dokáže proměnit v ptáka. Ale abych se vrátil k La Catalině. Je to úbohá černodějnice! Její úmysl zabít mne je tak silný, že jí jen stěží odraším. Černý pták vlétl do mého domu a já ho nedokázal zastavit"

"Ty se umíš proměnit v ptáka, done Juane?"

"Ano, ale to budete probírat až jindy"

"Ale proč by tě chtěla zabít?"

"Mezi námi je starý, nevyřešený problém. Vymknul se mi z rukou a teď to vypadá, že s ní budu muset skoncovat dřív než to udělá ona se mnou".

"Budeš darovat?", zeptal jsem se s velkým očekáváním.

"Neboh bishový, žádné čáry se ní neplatí. Mám jiný plán. Jednou ti ho prozradím."

"Může tě před ní tvůj spojenec ochránit?"

"Má kouřeničko mi může jen radit, co mám udělat. Ale ochránit se musím sám."

"A co Hescalito? Ten by tě dokázal ochránit?"

"Má Hescalito je učitel, ne síla, kterou bych mohl využít k osobnímu prospěchu"

"A co šiblíův plevel?"

"Už jsem ti řekl, že se musím chránit sám tím, že budu postupovat podle návodu spojence, kouřenička. Ten, pokud vím, dokáže všechno. Může se ho otázat na cokoli. Má ti nejen znalosti, ale i prostředky k ochráně. Je to ten nejlepší spojenec jakého může člověk mít".

"Je kouřeničko tím nejlepším spojencem pro každého?"

"To určitě ne. Hodně lidí se ho bojí a nechtěli by se ho jen dotknout, ale oni se k němu přibližují. S kouřeničkou /pozn.překl.: v originále vždy "the little snake"/ je to jako se vším ostatním: nehoří se pro každého z nás".

"Ale jaké je to kouřeničko, done Juane?"

"Boské! /pozn.překl.: the snake of the diviners/"

V jeho mase byla znatelná účta - intence, kterou jsem u něj ještě nikdy nezaregistroval.

"Začnu tím, co jsem se dozvěděl od svého dobrodince, když me vzal do učení. V té době jsem, právě jako ty teď, ještě nepohl skero ničemu porozumět. Dobrodíncec mi tehdy řekl: ďábelský plevel je jen pro ty, kteří ~~nechtějí se s ním setkat~~ touží po noci. Kouřeníčko je pro ty, kteří chtějí jen pozorovat. Jakmile jednou člověk vstoupí do jeho říše, nabídnou se mu však i všechny ostatní síly. Je skrýlý! Trvá to ovšem celý život. Trvá celá léta seznamit se jen s jeho dvěma vítělnými částmi: dýmku a kouřičkou směsí. Dýmku mi dal můj dobrodinec. Po mnoha letech hýčkání se teprve stala mou. Vrostla mi do rukou. Předat jí do tvých rukou bude pro me těžkým úkolem. Když se to podaří, bude to i pro tebe velký úspěch. Když se dýmka ocitne v cizích rukou, cítí napětí; a jestli jeden z nás udělá chybu, nebude už způsob jak dýmce zabránit v tom, aby vlastní silou nepraskla nebo nevyklouzla s rukou a nerozbila se i kdyby padla třeba do slámy. Stane-li se taková věc, mohl by to být náš konec. Především máj. Kouřeníčko se obrátí proti me a provede mi neuvěřitelné věci".

"Ale jak by se mohlo obrátit proti tobě, když je tvým spojencem?"

Zdalo se, že moje otázka změnila tok jeho vyprávění. Dlouho mlčel.

"Problémy s jeho obsahem", pokračoval pak náhle "vytvářejí z

dýmky směsí jednu z nejobebezpečnějších látek, kterou znám. Nikdo jí nemůže připravit bez předchozí dlouhé přípravy. Pro každého s výjimkou kouřičky chráněnce je smrtelně jedovatá s dýmku i se směsí se musí zacházet s intimitní péčí. A člověk, který se chce o nich něco dozvědět a něco se od nich naučit se musí sám připravovat tím, že provede tvrdý a klidný život. Účinky směsí jsou tak st. ač, že jen silný muž snese jeden jediný nepatrný šluk. Za začátku je vše děsivé a smutné. Každé další vtáhnutí však vnáší do věci jasno. A nejdříve se svět otevře novou neuvěřitelnou, nepředstavitelnou! Když se to stane, máš z kouřeníčka spojence, který rozřeší kteroukoliv otázku tím, že ti dovolí vstoupit do neprochýtaných světů. To je to největší jeho vlastnost, jeho největší dar. A svou funkci plní, aniž by v nejmenším ublížil. ~~Kouřeníčko chráněnce~~ Tomu říkám opravdový spojenci!"

Seděli jsme jako obvykle před domem na čisté podlaze z udusané hlíny. Náhle don Juan vstal a vešel do domu. Za chvíli se vrátil s podlouhlým balíčkem a opět se usadil.

"Tady je má dýmka" řekl.

Naklonil se k němu a ukázal mi dýmku, kterou vytáhl ze zeleného, plátěného pouzdra. Byla dlouhá 20-25 cm. Troubel byla z červeného dřeva, prostá, bez ornamentů. Zdalo se mi, že i hlavička je ze dřeva; v porovnání s tenkou troubelí však byla mnohem masivnější. Běru měla šedou, téměř černou.

Přidržel mi ji před obličejem. Domníval jsem se, že mi ji podává a natáhl jsem ruku, abych ji převzal, ale don Juan stáhnul rychle ruku s dýmku zpět.

"Dostal jsem jí od svého dobrodince", řekl. "Až bude na tobě řada, dostaneš ji. Nejdříve se s ní ale musíš seznámit. Pokaždé když ke mně přijedeš ti ji půjčím. Dotýkej se jí. Krátce ji vždy podrž ať si na sebe přivyknete. Pak ji vlož na chvíli do kapsy nebo ještě lépe na tělo pod košili. A nakonec si ji strč do úst. Dělej to ale vše pečlivě a pomalu. Až mezi vámi vznikne spojení /la amistad esta hecha/ tak si z ní zakouříš. Budeš-li dodržovat mé rady, může se z kouřeníčka stát i tvůj oblíbený spojenci".

Podával mi dýmku, ale z rukou jí ještě nepostil. Natáhl jsem pravou ruku.

"Uchup jí oběma rukama", řekl.

Dotkl jsem se krátce dýmky oběma rukama. Nenatáhl ruku s ní až ke mně, abych si jí od něho mohl vzít, ale jen tak daleko, abych se jí mohl dotknout. Pak ruku opět stáhl.

"Dýmka se ti musí zalíbit. To je první krok a chvíli potrvá"

"Můžu se dýmce zalíbit já?"

"Ne. Ale tobě se musí líbit. Až pak přijde čas a ty si z ní poprvé zakouříš, tak ti pomůže překonat strach."

"A co z ní kouříš, don Juane?"

"Tuhle!"

rozepnul si límec u košile a ukázal mi malý pytlíček, který mu visel kolem krku jako medailoněk. Najal ho z krku, rozvázel a částečně obsah vyypal velmi pečlivě do dlaně.

Směs vypadala jako jemně fezané čajové lístky v různých barvách od tmavěhnědé do světlezelené s několika jasně slatými snítkami.

Vrátil směs do pytlíčku, uzavřel ho a převázal koženou tkaničkou a dal si ho znovu na krk pod košili.

"Z čeho je ta směs?"

"Je v ní spousta věcí. Dát je všechny dohromady není vůbec snadné. Musí se dost daleko cestovat. Malé houbičky /lus honguitca/ potřebné do směsi rostou jen v určitých obdobích a na určitých místech"

"Směs pro každý druh pomoci, kterou potřebuješ, jinou směs?"

"Nejsem sám jen jednou a žádná jiná se jí nevyrovná."

Ukázal na pytlíček visící kolem krku a na dýmku, položenou v klíně.

"Tyhle dva jsou jedním! Jeden nemůže bez druhého být. Dýmka i tajemství směsi patřílo mému dobrodinci. I jemu je předal předchůdce stejně jako on mně. Směs je obtížné připravit a je nenahraditelná. Její tajemství se skrývá akryvává v jednotlivých klementech, z kterých se skládá a v poměrech a přípravě směsi. A dýmka je na celý život. Musí se s ní zacházet s nekonečnou péčí. Je tvrdá a silná, ale přesto by se s ní nemělo nikdy uchodit. Měla by být brána jen do suchých rukou; nikdy do spocených. A měla by být používána jen tehdy, je-li její majitel s samotě. A nikde, absolutně nikde by ji nikdy neměl spatřit pohled ru neměl být darována. Tak mně tomu učil můj dobrodinec a já se tím celý život řídil".

"Co by se stalo, kdyby jsi ji ztratil nebo rozbil?"

Pomalu pokrýval hlavou a podíval se na mne.

"Zemřel bych."

"Mají ostatní kouzelníci podobné dýmky jako ty?"

"Všichni nemají dýmky. Několik s dykami však znám"

"Mohl by jsi si sám vyrobit takovou dýmku, donec j' sne?", naláhal jsem na něho. "Předpokládáme, že by jsi žádnou neměl a chtěl mi nějakou dát".

"Kdybych žádnou neměl tak bych ti nemohl chtít nějakou dát. Oni bych ti místo ní něco jiného"

Zdalo se, že jsme si neporozuměli. Uložil dýmku do pouzdra, které muselo být vyloženo nějakým jemným materiálem, protože dýmka, která do něj přepadla pasovala, do něj vklesla velmi lehce.

"Zlobíš se na mne, donec juene?" zeptal jsem se, když se vrátil. Zdalo se, že je mojí otázkou překvapen.

"Nej nikdy se na nikoho nezlouím! Žádná lidská bytost nemůže udělat nic tak důležitého, aych se pro te rozbil. Zlobit se můžeme na lidi jen tehdy, když cítíme, že jsou jejich činy důležité. Já už nic takového necítím".

Úterí, 26. prosince 1961

Žádné datum k zavazadlu "vyhonků", jak nazýval don Juan košeny, nebylo stanoveno, ačkoliv to měl být příští krok v kroci sily rostliny.

Přijel jsem k donu Juanovi v sobotu 23. prosince hned po obědě. Chvilku jsme seděli jako obvykle mlčky. Byl teple, zahrady don. Od chvíle co jsem dostal první částe rostliny uobchit již řada měsíců.

"Nastal čas navrátit rostlinu zemi" řekl náhle don Juan. "Nejdřív ale půjdu s směsí ti ochraou. Ty si ji ponecháš a budeš jí klidat. Nikde jiny ji nesíš spatřit. Poněvadž ti ji seženu sám, navyhnou se tomu, aych ji neviděl. To není dobré, protože jak víš, dábelská plevel se mi nezamlouvá. Nejsme zajedno. Má paměť však už

dlouho žít nebude, jsem už starý. Před ostatními ji ale musíš skrývat, protože dokud bude trvat v naší paměti vzpomínka na to jak vypadá, bude její ochranná síla narušena."

Odešel do svého pokoje a vytáhl z pod staré slaměné matrace tři jutové rance. Vonesl je na verandu a posadil se.

Po dlouhém mlčení otevřel jeden z ranec. Byla to sáček batarů, kterou jsme našli společně; všechny listy, květy a semená tobolky byly již usušené. Vytáhl dlouhý kus kořene ve tvaru písmene Y a rance zase zavázal.

I kořen byl už uschlý a sevrklý a obě části vidlice byly pokrivené a více od sebe. Položil si ho do klína, otevřel svou koženou mošnu a vytáhl z ní nůž. Pak uchopil kořen a přidržel si ho před očima.

"Tato část je na hlavu" řekl a udělal první řez na horním konci obráceného Y, které tak připomínalo rozkročenou lidskou postavu.

"A tato na srdce" řekl a udělal zářez poblíž místa, z kterého vybíhala vidlice. Pak odřízl koneček kořene a zanechal jen asi 8 cm dřeva na každé části vidlice. A pak z kořenu poslal a trpělivě začal vyřezávat figuru člověka.

Kořen byl suchý a vláknitý. Aby ho mohl řezat, musel do něj udělat dva zářezy a vlákně mezi nimi oloupat, aby mohl dělat hlubší řezy. Konečným produktem byla blachovitá figurina člověka s rukama složenými na prsou a s dlaněmi sepnutými jako při modlitbě.

Pak vstal a odešel k modré agávě, která rostla hned před domem, u verandy. Vzal tvrdý trn ze středu jednoho dužinatého listu, ohnul ho a třikrát či čtyřikrát ho otočil kolem dokola. Tímto kruhovým pohybem trn z listu téměř odtrhnul, takže visel volně. Ukouzl ho si spíše přidržel mezi zuby a škrubnul s ním nazpět. Trn se z dužiny uvolnil a vyčníval z něj jenom bílé vlákno, dlouhá asi 60 cm. Stále ještě držíc trn mezi zuby, zkroutil don Juan vlákno dohromady mezi dlaněmi a utvořil z nich šňuru, kterou obtočil nohy figuriny, aby je stáhnul dohromady. Pak ještě obtočil dolní část těla figuriny až spotřeboval všechna vlákna. Trn vpravil zručně jako šídlo dovnitř přední části těla pod složené ruce až se ostrý hrot vynořil mezi dlaněmi figuriny. Použil opět zubů a protáhl téměř celý trn tak, že vypadal jako dlouhý oštěp, vyčnívající jí z prsou. Aniž by se pak ještě na figurinu podíval, strčil jí do své kožené mošny. Zdálo se, že je vyčerpan. Lehl si na podlahu a zakrátko usnul.

Když se probudil, bylo už tma. Pojedeni jsme trochu ze zásob, které jsem dovezl a pak jsme ještě pojedli na verandě. Don Juan narezal polena a nakřápl suché větve, a zapálil ohem. Posadili jsme se pohodlně kolem něj a don Juan pak rozvázal všechny tři rance. Kromě toho, který obsahoval sušenou savičí rostlinu, bylo v dalších vše co zbylo ze savičí rostliny, a v třetí, nejobjemnější, zelené, čerstvé narezané kusy batary.

Z prasečiny koryta pak don Juan donesl kamenný hmoždík, který byl dostatečně hluboký, takže vypadal jako hrnec s jemně zaobleným dnem. Udělal v zemi mělký důlek a hmoždík do něj vložil. Přiložil na ohen suché větve, vzal rance se sušenými savičími a savičími rostlinami a vyprázdnil je najednou do hmoždíku. Ještě a rancemí zatřásl, aby si byl jist, že jsou prázdné. Z třetího ranec vybral jen dvě čerstvé kusy kořene batary.

"A teď je pro tebe připraven", řekl.

"Jak je budeš připravovat, don Juan?"

"Jeden z těchto kusů je ze savičí rostliny, druhý ze savičí. Teď je jediný příhodný čas, v který mohou přijít dohromady. Obě kusy jsou z hloubky jednoho metru."

Čečal je v hmoždíku dít rovnoměrnými pohyby paličky. Přitom si tiše něco prozpěvoval, co znělo jako rytmičné, monotónní mumlání. Slova jsem nerozuměl. Byl svou činností zcela pohlcen.

Když kořeny rozdrtil, vzal z ranec ještě několik listů batary. Byly čisté a čerstvě utřené, naporušené, bez šár po housenkách. Vhodil je najednou do hmoždíku. Pak vzal hrst květů batary a vhodil je tam

rovněž. Napočítal jsem čtrnáct listů a čtrnáct květů. Pak vzal ještě svazek čerstvých, zelených sevenných tobolek, které měly ještě všechny hroty a byly zavěšené. Nemohl jsem je spočítat, protože je vhodil do hmoždíku najednou, ale předpokládal jsem, že i jich je čtrnáct. Přidal nakonec ještě tři stonky Datary bez listů. Byly tmavě červené, očištěné a zdálo se, že jsou z velkých rostlin, soudě podle jejich mnohonásobného rozvětvení.

Když bylo vše v hmoždíku, rozdrtil stejnoměrnými údery paličky obsah na kaši. Pak hmoždík překlopil s rukou nedal směs do starého hrnce. Dotýkal ruku směrem ke mně a já se domníval, že chce, abych se jí osušil. Místo toho mě však chytil za levou ruku a velmi rychlým pohybem odťal prostředníček od prsteníčku tak daleko jak to jen šel. Špičkou nože mě bodl do klacky mezi třetími prsty a odtrhnul z prsteníčku kousek kůže. Jednal s takovou zručností a rychlostí, že jsem ruku vytrhnal až poté, co se z ní hojně řinula krev. Znovu ji posáhl a podržel nad hrncem a přitom ji smáčknul, aby z ní vyteklo víc krve.

Měl jsem jí celou znečitlivělou. Byl jsem v šoku; podivně chladný a strnulý, se sklíčovícím pocitem v prsou a uších. Cítil jsem jak sklouzávám po sedadle. Pokoušely se o mě sdílely bon Juan ruku pustil a začal sčítat obsah hrnce. Když jsem se ze šoku trochu probíral, počínal jsem se na něj začal zlobit. Trvalo dost dlouho, než jsem opět nabyl klidu.

Don Juan mezitím upravil okolo ohniště tři kameny a postavil na ně hrnce. Přidal do něj ještě něco, co vypadalo jako velký kus tesařského klínu s vodou a nechal vše vařit. Rostliny Datara mají již svou od sebe silný charakteristický zápach, v kombinaci s klíhem však byl natolik silný, že jsem musel potlačovat chuť zvracet. Směs se vařila dlouho a my jsme u ní nehybně seděli. Občas kousal vítr výpary ke mně a já musel zadržovat dech.

/POKRAČOVÁNÍ/

2. kapitola z knihy "Cesta k moudrosti" = úvod do filosofie
1. kapitola v LH 1-79

Hájiny filosofie jako metodického myšlení začaly již před pětadvaceti stoletími, jako myšletického myšlení však již mnohem dříve.

Začátek je ovšem něco zcela odlišného od zdroje. Od historického původu a zajišťuje však, kteří z něj vycházejí, stále nedostávající množství vnitřních zření. Impuls k filosofování však přijít vždy ze zdroje. Jen zdroj propůjčuje současně filosofii význam a jen jeho prostřednictvím lze pochopit filosofii s jistotou.

Tento zdroj má mnoho aspektů. Údiv vede k otázkám a vnitřnímu zření; pochybnost člověka v poznání, kterého dosáhl, vede ke kritice kómu ověřování a jasné jistotě; bázň a pocit opuštěnosti vede člověka k pátrání ve vlastním nitru. Prošetřme nyní všechny tyto tři tendence:

Nejprve: Platon řekl, že zdrojem filosofie je údiv. Když nám někdo říká "pocitovat hvězdy, slunce, oblohu". Toto pocitování nás "nutí ke zkoumání vesmíru, a z tohoto zkoumání vyrůstá filosofie, nejvíce však to bro, které borí udělili sarteinikům." A Aristoteles: "Jen díky údivu začali lidé filosofovat; nejprve stáli v údivu před prostými problémy a postupně se pokoušeli řešit stále větší problémy, například fenomén měsíce, slunce, hvězd i vzniku vesmíru".

Údiv je člověka k hledání poznání. Ve svém údivu se stává vědecký vlastních nedostatků v poznání. Poznání vyhledává pro něj samo a nikoliv proto, abych "uspokojil nějakou běžnou potřebu".

Ve filosofickém myšlení se člověk probouzí a otáčí k praktickým potřebám, bez skrytého, vzdálenějšího účelu začíná rozjímat o věcech, nebesích, světu, a říká se: Co je to všechno? odkud to pochází? Od odpovědi na své otázky neodchází žádný jiný sisk než užití si uspokojení.

Druhá: jakmile jsem ukojil svůj údiv poznáním, vzniká pochybnost, získal jsem vnitřní zření, ale po kritické průzkumu nic není zůstává jisté. Slovné požitky jsou používány našimi myšlenkami orány a jsou tudíž účinné; nekryjí se v každém případě a tím, co existuje samo o sobě mimo mne, nezávisele na mém chápání. Zpochybňují nás do bezmála všech kontradikejí, protože naše kategorie jsou kate = gorie lidského chápání. Všude stojí tvrzení proti jinému tvrzení. Na svém filosofickém postupu uchopují po hybnost a pokoušela se jí a plikovat radikálně na všechno, ať už je to pořízené ze skeptické ne = race, která nic neuražvá, ale sama o sobě nemůže učinit kupředu ani jediný krok, nebo dotazování: kde je nějaká jistota, která by se ne = lézala než všem pochybnostem a která by se měla jakoukoliv kritiku?

Descartovo slavné tvrzení "myslím, proto jsem" bylo pro nás takovou pevnou jistotou, ačkoliv o všem ostatním pochyboval. Pokon = ce ani žádná chyba v mém myšlení, chyba, která už může být za hra = nicezi mého chápání, mne nemůže zaslepit aniž, abych nevěřel, že k tomu, abych se mohl ve svém myšlení spílit, musím být.

Metodická pochybnost vede ke kritickému zkoumání veškerého po = znání a bez radikální pochybnosti nemůže být žádná opravdová filo = sofičká myšlení. Rozhodující otázka zní takto: Jak a kde byl získán základ jistoty prostřednictvím pochybnosti?

A třetí: koncentrujeme svou energii poznání věci ve své = tě, zabýváme-li se pochybnostmi jako cestou k jistotě, ponocují se do věcí; nezajímá nás sebe, ne své cile, štěstí, spásu. V zapomení sebe sama se spokojují s dosažením poznání.

Vše se ale změnilo jakmile si sám sebe v této situaci uvědomím. Stejně Epikuros řekl, že "filosofie vzniká tehdy, když se staráme více o vlastní klid a bezpečnost". Jak si mohu sám ve své slabosti pomoci? Epikuros odpověděl takto: "Je zřejmou považovat vše, co není v našich silách za indiferentní a nepokračovat v něm, co je na nás závislé, získávat způsobem a obsahem svého myšlení, porušovat k jasnosti a svobodě."

odíváme se nyní na náš lidský stav. Vždy se nacházíme v situacích. Situace se mění, vznikají příležitosti. Změníme-li je, nikdy se již nenavrátí. Já sám mohu situace měnit. Existují však i situace, které zůstávají esenciálně stejné, přestože se jejich momentální aspekt mění a jejich velká síla může zůstat skryta: musím zemřít, trpět, bojovat, jsem subjektem zánětu, sám sebe neúprosně zaplácám do viny. Tyto základní situace naší existence používám vezními situacemi. Ještě jinak, jsou to situace, kterým se nebudeme vyhnout a které nemůžeme změnit. Společně s lidmi a pozadivostmi je vědomí těchto vezních situací nejoblíbenějším zdrojem filosofie. V našem každodenním životě se jim často vyhýbáme tím, že před nimi zavíráme oči a říkáme tak, jako kdyby neexistovaly. Zapomínáme, že musíme zemřít, zapomínáme na naši viny, zapomínáme, že jsme vydáni věčné náhodě. Sotkáváme se tvář v tvář pouze s konkrétními situacemi a radíme je k našemu užtku, radujeme se na ně tak, že ve světě plánujeme s jedním z nás pod impulsem praktických zájmů. A na mezích situace radujeme buď materiálním pojmů nebo pokud je porovnáme chápáme soufalestvím a znovu zprozením: stáváme se sami zraněnou v našem vědomí bytí.

Naši lidskou situaci bychom mohli definovat také tak, že bychom o ní řekli, že je svěřena existenci není společností.

Raději radujeme svět za bytí jako takové. Ve šťastných situacích se radujeme z naší síly, jsme bezstarostně důvěřiví, naplněni tím, že máme štěstí. V bolesti a slabosti propadáme soufaleství. Soufaleství je však z takových situací lidí a zdraví, sklouzává znovu do zapomnění sebe sama a do šťastného života.

Taková propitost ale porušuje lidské smysly. Proč, pod kým se soufaleství říká, že není k vyhledávání bezpečnosti. Od své neopatrnosti se odvrátí a odvrátí se od ostatních oček své úzkosti své existenci.

Raději radujeme svět jako takové, aby mu sice; pokud je věda a technologie se snaží učinit svojí moc nad ní spolehlivější.

Ale i v této radě stále zůstává stále element nevyhnutelnosti, která představuje neustálou hrozbu a na konci nás vždy očekává neštěstí: s dřinou, stáří, nemocí a smrtí si nelze poradit. Máni o vládnou příroda je společlivá jen v některých izolovaných případech, celkově se však na ní spoléhat nemůžeme.

Lidé se spolčí proto, aby omezili a zastavili i zcela soufaleční neštěstí, aby všichni proti všem; pokoušejí se zesílit bezpečnosti tím, že si navzájem pomáhají.

Ale i zde jsou omezení. Jen tehdy, kdyby existovaly státy, v kterých by každý občan stál před kterýmkoli jiným občanem ve vztahu občanské solidarity, by mohla být zajištěna spravedlnost a svoboda. Protože jen v takové situaci by se postavili vichni jako je jen muž proti každému nespravedlnosti, která by se přihodila kterémukoli občanu. Takový stát však ještě nikdy neexistoval. Ti, kteří byli soufaleční v úzkosti a slabosti, vytvořili nikdy víc, než cizí skupinu, a často to bylo jen pár jednotlivců. Máni stát, který by měl být společností nemůže zabít absolutní bezpečnost. Taková bezpečnost by byla jen příležitost křehkých dob, v kterých by byly všechny vezní situace zahaleny.

K občanské neopatrnosti patří však existuje protivina: ve své radě nacházíme však hradu víry, věci, které vzbuzují důvěru, sklady

Nic z toho však pro nás asi nebude zdrojem zkládání, absolut =
 ním. Objev, že bytí má být zjevno v dějvu, je sice zdrojem inapi =
 race, ale lidé nás k tomu, abychom se stáhli ze světa a podlékli ryzi,
 epické metafyzice. Pevná jistota je omezena na vědecké znalosti pomě
 ři kterých se ve světě orientujeme. Stoický klid nás posílá pouze je
 to provizorium v úzkosti a neštěstí, jako ústředí před totálními zni
 žením, ale nás o sobě zůstává bez obsahu a bez života.

Tyto tři motivy vedly k poznání, pochybnost vedla k
 jistotě, a pocit opuštěnosti vedl k nám samým však nepochybně sady o
 sobě vyvětlit naše současné filosofické vyhlášení.

Ve státním historickém svratu, probíhající v této době bez =
 příkladně vědy a společnosti, která měly být jen velmi silně tužit,
 zůstávají tři motivy, které jsme až dosud skoumali, v platnosti, ale
 nepochybně k úplnému vysvětlení. Mohou totiž působit jen tehdy, exist
 ují-li mezi lidmi KOMUNIKACE.

V celých různých dějinách existovalo mezi lidmi p =
 stabilních společností, institucí, univerzálních idejí. Pokonce i i =
 zlovený jedinec byl ve své izolaci v jistém smyslu podporován. Nejví =
 důležitým znakem dnešního rozkladu je skutečnost, že si lidé dali tím
 víc lidí přestávají rozumět, že se setkávají a mluví, že jsou k sobě in
 diferentní, že již neexistuje žádná společlivě společnost, žádná lo =
 sylvita.

Univerzální situace, která vždy existovala, nabyla dnes rozhodu
 jící důležitosti: to, že se mohu a nemohu stát zajedno s jiným, to, že
 mě víra, přesněji řečeno to, čím jsem si jist, se setkává a vírami os =
 tává; to, že zde je vždy nějaká hranice za kterou se zdá, že není
 nic než bitva bez nadějí na nějakou nocení, končí nevyhnutelně buď v pod
 robení nebo ve zničení; to, že víra a vlivnost člověka způsobit jen
 to, že se lidé bez víry začnou buď slepě shlukovat nebo na sebe tvrdě
 hlavy štoupat.

Ze vše není náhodou ani samozřejmé. Mohlo by být, kdyby zde by
 lo pravda, která by nás v své izolaci dokázala uspokojit. V tom případě
 bych tak hluboce nestrpěl nedostatky k uskutečnění ani bych nepochybně tak
 jedinečně potřeboval autentické komunikace; jen kdybych si ve své abso
 lutní samotě mohl být nějakou pravdou jist. Existují však jen ve spoje
 ní s jiným, s ním jsem nic.

Komunikace mezi pochopením a pochopením, myslí a myslí, a rovněž
 i existencí a existencí, je pouze prostředkem osobních výrazů a hod
 not. Obrana a útok pak nejsou prostředkem, kterým lidé nabývají moci,
 ale prostředkem zbláznění se k sobě přibližují. Soutěž je symbolem
 milující, v které slovo oděvává své zbraně druhému. Jistotu su =
 tentického bytí nacházíme jen v upřímné komunikaci mezi lidmi, kteří
 žijí v nespokojenosti a souběží ve svobodném společenství, kteří pokládá
 jí své spojení s druhým jen za počáteční stadium, kteří nepovažují nic
 za dané a vše zpochybňují. Pouze v komunikaci dochází pravda naplnění,
 pouze v komunikaci je sám nejen žijí, ale i život naplňuje. Můžeme se zje
 vit pouze nečím, jen v lásce člověka k člověku; pevná jistota je
 vždy zvláštní a relativní, vždy podřízená celku. Stoický přístup ke
 světu je ve skutečnosti prázdny a krutý.

Základní filosofický přístup o kterém hovořím spočívá v úzkosti
 a nedostatku komunikace, v tendenci k autentické komunikaci a v možnos
 tech milující souběživosti, která vede k jednotě.

A toto filosofické zhlášení se současně skrývá i ve třech již zmín
 ěovaných filosofických zkušenostech, které musíme považovat za formu ko
 munikace mezi lidmi.

A tak máme tři, že dějv, pochybnost, prořitek mezi situace pat
 ří ke skutečným zdrojům filosofie, zdrojům nepřekonatelným je však vůle
 k autentické komunikaci, v které jsou zdroje předcházející obsaženy. Ne
 bojuje snad veškerá filosofie se komunikací, nevyhleduje slyšání? A není
 její základní komunikativnost, která je od pravdy neodpovědná?

Cílem filosofie je tedy komunikace a v ní jsou zakořeněny i její
 hlavní cíle: vědomí bytí, iluminace láskou, zocelení klidu.

na kterých můžeme stavět: časov a vlast, rodiče a předci, bratři a sestry, přátelé, manželé a manželky. Navíc jsou zde i základy historické tradice; rodný jazyk, víra, dílo vyslitedla, básník, umělec. Ani tato tradice nám však nezajišťuje žádnou bezpečnost, ani o ni není absolutně spolehlivé. To, s čím se setkáváme, je vždy dílo člověka; sám nikde ve světě není. Tradice sebou vždy přináší otázky. Ve svém společenství na tradice si musí člověk pro sebe vždy určit, co je pro něho určité jistota, bytí, spolehlivost, a toto určení musí vycházet z jeho vlastních vnitřních zdrojů. A tak riziko veškeré světské existence jsou pro nás varování, zneobňují nám uspokojení ze stavu světa, a ukazují k něčemu zcela jinému.

Nezná situace smrt, náhoda, víra a nejistota světa = zna konfrontují s realitou neúspěchu. Co si mám počít v tváři v tvář tomu = to absolutnímu neúspěchu, který = jsem-li šťastný a pozitivní sám k sobě si něčemu nepřiznat?

Člověk stojí před rozhodnutím se k vlastní svobodě do nezávislosti vyvalit = nepostává. Jejich postřehy a lidské slabosti nebyly dostatečně radikální. Odvážli si, že vysl sebe o sobě je prázdná a odvíjí se tak, co se do ní vloží. Navíc nabrali v životě možnost si lenství a tak nás ponechávají bez útěchy; jejich nezávislost byla je jalová, ochotni jí jakýkoliv obzoh. Ponechávají nás bez naděje, protože jejich nauka nám neobdává možnost vnitřní transformace, naplnění sebepotřeby v lásce, nadějná očekávání možného.

Přesto však směřovali k opravdové filosofii. Jejich vyhlášení obsahuje základní tendence k odhalení opravdového bytí v lidských neúspěších, protože vycházejí z mezních situací.

Přístup k vlastnímu neúspěchu je pro člověka tím nejdůležitějším. Jeho snaha sdělit se tom, zdali před ním existencí skryté a nakonec ho pak objektivně sdrtí nebo zdali je vlastní zřetelně jako konstantní omezení své existence; zdali uchopí fantastické řešení a útěchy nebo se k svému neúspěchu definitivně postaví a zůstane stát v uličce před bezesněm. způsob, kterým člověk přistupuje ke svému neúspěchu, určuje, co se z něho stane.

V mezních situacích buď člověk vlastní niesta nebo v níh vycítí opravdové bytí navzdorem proběhvé světské existenci. Potence i zoufalství, až jak tím, že je ve světě počné, ukazují na tento svět.

Jinak řečeno, člověk hledá vykoupení. Velká univerzální náboženská láska je nejblíže. Jsou charakterizována objektivní stránkou pravdy a realitou spásy. Jejich cesta vede k činné individuální konverze. Tu můžete hledat filosofie napotkat. Přesto však i filosofie přesahuje svět, stejně jako vykoupení.

Shrnutí: sdrtí filosofie nás má hledat v údivu, v pocynnosti, v pocitu opuštěnosti. Filosofie v každém případě začíná vnitřním převratem, který určuje její cíl.

Platon a aristotela pohnul údiv netolik, že začali hledat počátku bytí.

Uprostřed nekonečné nejistoty hledal Descartes pevnou jistotu.

Uprostřed životního utrpení hledali stoikové klid mysli.

Společnost s těchto zkušeností se stojí vlastní pravdu, otázku po = každé v jiných historických koncepcích a řeči. Tím, že si všechny tyto filosofie odívají, přestávají historickou slupkou k prvotním zdrojům, které žijí i v nás.

Vnitřní tendence nás vedou k pevnému základu, kloubce bytí, věčnosti.

Máte nějaké potíže?

Hoste ZDRAVOTNÍ LÉČEBNOU DOLNÍČKOU

při každém rychlejším pohybu zacinká
 a odkáše vaše ego do patřičných mezí.

I k dostání v redakci listu se výrobai cenu i

MOCNĚ ANTILETUM
 v neřízní doby
 je
 STŘEŽ Z MŮJCH
 pevně svíraný v dlaní!

Krajiny středozemní
 ích mají na skladě
 dosud žádné zásoby

I PRO VÁS!

Ocitnul jste se nešťastnou
 shodou okolností
 v čas nedělního oběda
 bez jediného láhve vína?

NEBOUJTE!

Superlovská prodejna "Jedranka"
 v Karišské ulici
 doplní váš sklípek
 i v této nepravděpodobné době:
 v neděli otevřeno od 12 do 17 h.

REKLAMA

24. prosince mezi 10 a 11 hodinou
 se pořádá

TRADIČNÍ VYPOUŠTĚNÍ KAPKŮ

do vin Čertovky
 pod Karlovým mostem.

Přijďte se i vy levně pokochat
 vlastní velkomyslností!

Bohatý výběr ryb nabízí do 11 hodin
 obchod Ryby=urábež
 v podloubí Salostranského náměstí.

Dotýkat se dleby starého města
kovovým bodcem vycházkové hálky
je vznešené povyražení

JIŽ ZA 15 KčS SE MŮŽETE POBAVIT
VLASTNÍ PŘEMOSTÍ !

K dostání v prodejních
Loveckých potřeb

REKLAMA

Věštění z vnitřností zvířat !!!

Dávnověká a osvědčená praktika lidstva
je stále s námi i v moderní medicíně !

CHCETE MÍT JISTOTU

O OTĚHOTNĚNÍ

DŘÍVE NEŽ JE TŘEBAT

o protekci na gynecologické klinice
není nic snadnějšího:

MKNOUTE SI UDĚLAT VĚDOU Z NOCI !

Bude vaříknuta 4 zvířím
a při vivisekci zjištěné zánny
na jejich vaječnicích
vám dají očekávanou odpověď,
takže budete mít dost času

PŘIPRAVIT SE NA PŮSTAT !

Přátel zvířat!

Trvejte na tom, aby byl zákrok
proveděn na kryšči!
Jsem štěstí a proto se po vivisekci
zařívají k opětnému použití!

INFORMACE
PRO
POTENCIÁLNÍ
PŘISÍVATELE
KAŠPÁRA
LÁZEŇSKÉHO
HOŠTIA

Čtyři artikuly lázeňské

1. Odřízne tradiční
zdroje posádky. Ži-
votní styl povyku-
jeme za jedinou ko-
munistickou sílu.
2. Realizaci dětských
nápadů se pokouší-
se zabít současnou
vizi světa a systé-
mizací posunout
hranice její prav-
děpodobnosti.
3. Za nepřipravenosti
vnější projev této
zcela nové situace
pokládáme kašparst-
ví.
4. Zanedbáme profesio-
nální kvality. Obr-
címe se k silám vy-
kořeněným a napře-
kultivovaným.

KAŠPAR

Obě rky, jehož účelem
je kontakt a určení
lázeňské atmosféry me-
zi účastníky našeho
experimentu. Vychází
přibližně obdobie.

LÁZEŇSKÝ HOŠTIA

Je retrospektivní vý-
běr z několika období-
ků i původních materi-
álů docud nezveřejně-
ných. Jeho účelem je
hodnocení vývoje zmi-
něného experimentu.

HVEZDÁRNA PRTÁČIN

nabízí

v jesených dnech
kromě pondělíod 14 do 18
od 19 do 21

VÝLETY DO SAKROSVĚTŮ

vládné, odborné
a trpělivé zacházení

tel.: 53 53 51

REKLÁMA

BLÍŽÍ SE DOBA MIKULÁŠŮ A MAŠKARÁD,
DOBA PŘEVLEKŮ A MASEK!Dříve, než se dozvíte víc o masce,
kterou potřebujete,
postavte šimbalický nos,
prostě škrabočka či papírová tvář
slepice nebo kozy,
s kterou půjdete vynést odpecky
přes ulici
nebo v ní uvítáte vážené hosty.

DOPOUHLI JENŽ HNYCHLENĚ ZAKOUPII NA

KAŽDÉ PRACOVÍŠTĚ

A PŘI KAŽDĚM LÁZEŇSKÉM DOBĚHČENÍ!

může se kontrolovat!

REKLÁMA

Charakter příspěvků:

Časopis vzniká z různorodých materiálů; své tajemství i torzo a jev jinou větu jsme často ochotni pokládat za hostový útvár. Hlavním kritériem je proveditelnost, možnost praktické aplikace, alespoň koeficientu, který má hodnotu kladnou. Rovněž kooperativní je trvalým faktorem. Nepochybujeme o tom, že zkoumání životního stylu vyžaduje je cestovním a či záběru.

Pravidelné rubriky LH:

1. materiály převzaté, většinou překlady, základní kompoziční prvek časopisu, sruďle rozpracováni ve všech nám s tím dostupných průběžích. Je usměrněným časem do kterého komponujeme své představy o životním stylu. Rozhýbáme se všemi zvrubně, ale pokoušíme se získat informace o vzdálených, nescuměřitelných, izolovaných či propojených či protikladných aspektech světa, kterých se tak sřízeme neustále dotýkat a počítovat tak jejich závratnou mnohost.
2. Recepty vlastní, převzaté, sruďlené.
3. Žádosti. Určené k okamžitému použití pouhým vystižením z káspara či LH.
4. Zdravověda. Lázeňská.

ALESPŮ
 JEDEN
 KOTRMELEC
 DENNĚ
 NA
 VĚRNĚJŠÍM
 MÍSTĚ!

REKLAMA

5. Naléhavá sdělení
 Odposlouchané i
 sryčlené krátké mo-
 nology iracionální
 ho charakteru, pos-
 ledy na svět či
 jeho jednotlivé
 aspekty a neobvyk-
 lých úhlů.
6. Galerie slavných
 kašpů.
 Charakteristika
 postavy, její ty-
 pické a objevné
 projevy, ukázky
 konání.
7. Dobro.
 Odposlouchané a
 sryčlené dialogy,
 idiotsky situova-
 né do prostředí
 jeponských kláš-
 terů a bojových
 scén; příběhy
 ze života hodné
 následování, roz-
 vité forma nalé-
 havých sdělení.
8. Štvanice na ro-
 znu.
 Vytvářené nepodlo-
 žené filosofické
 hypotézy, ve kte-
 rých jsou rozumu
 kladeny láčky a
 ve kterých je
 štván po lesích
 tak, aby vznikaly
 pochybnosti o au-
 torově svéprávnos-
 ti.

Chcete se dozvědět víc o :

duši strovu
panteismu A. Muzleyho
reinkarnaci
Goetheho vztahu k Orientu
nirváne či setori
čestanském mysticismu?

Zastavte se na procházce
po Královské cestě

U VÍVĚSKÉ UNITÁŽE !

Karlova ulice, Divadlo DISK I

9. Reklamy.

Romantické doporuče-
ní ve všech sférách
životního stylu.

10. Inzerce.

Na rozdíl od ostat-
ních rubrik je pros-
ta mystifikací;
slouží jen praktic-
kým potřebám čtená-
řů a redakce.

11. Literární příloha.

Vlastní i převzaté
proza i poesie, jen
jíž literární hod-
nota je nesporná,
ovšem náboženská.

JAKÝKOLIV

POUŽITELNÝM

PŘÍSPĚVKEM

SE STÁVÁTE

AKTIVNÍM

NAŠIM ČASOPISNÍKEM !!!

REKLÁMA

MALTHUS BYL GENIUS !!!

N e v ě ř í t e ?

Udělejme si prostý test:

Na kolik míst k stání
je dnes typován jeden vůz
pražské tramvaje?

Na:

9, 12, 18, 26, 37, 44, 55, 64, 138 nebo
560 7777

O správnosti své odpovědi
a počeho tvrzení
o Malthusově genialitě
ne snadno přesvědčíte
při své první
jízdě tramvají
z cedulky poblíž řidiče!

Na špičce jedné z bot
každého páru
si namaluj

BARVNÉ KOLÍČKO!

a nikdy již nebudeš
takový jako dřív
ty primitiv!

Zaručený prostředek,
desetitisíce
děkovných dopisů!

NEVÍTE, CO S POŠKOURNÝM LISTOPADVÍM POUVĚŘENÍM?

Mledíte osamocené zákrutí pro kontemplativní rozjímaví?
Inspirující prostředí k meditacím rozteskněné duše?
Zklidňující hry světla a stínů v listoví stromů,
či v odlescích plavových leop,
násobící jako hojivý balzám na stěvy rozjitření?
Toužíte po chladivých kontaktech oka
s omělymi, mechem porostlými stěmi?
Chcete stoupat vzhůru po dlouhém, zvětralém schodišti,
pod korunami vzrostlých stromů?

NIC ZNANĚJŠÍHO: VYDĚJTE SE VLAŠKOVÍ ULICÍ NA PETŘÍN !

BOČITELI JEDNĚ LÁZEŇSKÉHO MOSTA ČI KAŠPÁRA AŽ K POSLEDNÍ STRÁŽCI.
 PŘIHLÁŠTE SE ZOLIK KUPONU NA NEPLATNÉ OSOBNOSTVNÍ NA KOLEX SE
 ČÍTAJE :

Žádám vás o jediné pivo, které nehodlám zaplatit, neboť jinak by
 pro me strailo význam důkazu opřítovaně sympatie od instituce
 pohostinství, kterou zde reprezentujete a ke které neobyčejně
 lau, neboť jediné tlustým sklem sklenic pozorují svět což již
 sám nebo s udatnými přáteli, jehož barva je jantarová, a který
 voní pivem, které umím pít dlouze, vytrvale, řízně, rychle, říz-
 nivě, plnými doušky, ale nejraději zadarmo.

Žádám vás o jediné pivo, které nehodlám zaplatit, neboť jinak by
 pro me strailo význam důkazu opřítovaně sympatie od instituce
 pohostinství, kterou zde reprezentujete a ke které neobyčejně
 lau, neboť jediné tlustým sklem sklenic pozorují svět což již
 sám nebo s udatnými přáteli, jehož barva je jantarová, a který
 voní pivem, které umím pít dlouze, vytrvale, řízně, rychle, říz-
 nivě, plnými doušky, ale nejraději zadarmo.

Žádám vás o jediné pivo, které nehodlám zaplatit, neboť jinak by
 pro me strailo význam důkazu opřítovaně sympatie od instituce
 pohostinství, kterou zde reprezentujete a ke které neobyčejně
 lau, neboť jediné tlustým sklem sklenic pozorují svět což již
 sám nebo s udatnými přáteli, jehož barva je jantarová, a který
 voní pivem, které umím pít dlouze, vytrvale, řízně, rychle, říz-
 nivě, plnými doušky, ale nejraději zadarmo.

Žádám vás o jediné pivo, které nehodlám zaplatit, neboť jinak by
 pro me strailo význam důkazu opřítovaně sympatie od instituce
 pohostinství, kterou zde reprezentujete a ke které neobyčejně
 lau, neboť jediné tlustým sklem sklenic pozorují svět což již
 sám nebo s udatnými přáteli, jehož barva je jantarová, a který
 voní pivem, které umím pít dlouze, vytrvale, řízně, rychle, říz-
 nivě, plnými doušky, ale nejraději zadarmo.

Žádám vás o jediné ~~zuzupivo~~ pivo, které nehodlám zaplatit, neboť jinak
 by pro me strailo význam důkazu opřítovaně sympatie od instituce
 pohostinství, kterou zde reprezentujete a ke které neobyčejně
 lau, neboť jediné tlustým sklem sklenic pozorují svět, což již
 sám nebo s udatnými přáteli, jehož barva je jantarová, a který
 voní pivem, které umím pít dlouze, vytrvale, řízně, rychle, říz-
 nivě, plnými doušky, ale nejraději zadarmo.

Žádám vás o jediné pivo, které nehodlám zaplatit, neboť jinak by
 pro me strailo význam důkazu opřítovaně sympatie od instituce
 pohostinství, kterou zde reprezentujete a ke které neobyčejně
 lau, neboť jediné tlustým sklem sklenic pozorují svět, což již
 sám nebo s udatnými přáteli, jehož barva je jantarová, a který
 voní pivem, které umím pít dlouze, vytrvale, rychle, řízně, říz-
 nivě, plnými doušky, ale nejraději zadarmo.

Žádám vás o jediné pivo, které nehodlám zaplatit, neboť jinak by
 pro me strailo význam důkazu opřítovaně sympatie od instituce
 pohostinství, kterou zde reprezentujete a ke které neobyčejně
 lau, neboť jediné tlustým sklem sklenic pozorují svět, což již
 sám nebo s udatnými přáteli, jehož barva je jantarová, a který
 voní pivem, které umím pít dlouze, vytrvale, rychle, řízně, říz-
 nivě, plnými doušky, ale nejraději zadarmo.

RÁDI SI PŘEJTE V HOSPODĚ A MÁTE PŘI TOM POCIT, ŽE JSTE OSLOUHOU A
HOŠTY NEVAŽOVÁN ZA NEČISTOU SÍLU V 300 PŘÍPADĚ ROUČÍVATEK "ŽÁDOST
O SLUŽBY ZACHÁZENÍ".

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

Nejsen dončeš ani pracovník kontroly, a to, co si zapisuji, je
muzika, kterou si hraji na vzájemí hospodské lidli. Jestliže
vypadám jako blbec, je to tím, že se moc rozhlížím. Děkuji.

PROVÁDÍTE-LI KOTOULEK NA VEŠKÝCH MÍSTECH, UZNÁTE SI ROVNĚŽNĚ
KROČSTVÍ KUPONU PRO PŘÍPAD, ŽE VAŠE VYSTOUPNÍ NALHÁNE ODZVU.

To, co jste právě zhlédl, považujte za přátelský pozdrav. Nejs-
se dost vřeluvný, abych se dokázal vyjádřit jinak než pomocí
neobratného kotoulu. Neumím již pokleknout v pokorě a proto se
jednou denně obracím naruby tímto způsobem. Chcete-li porozumět,
vystupte i vy sám ze sebe a na počest tohoto okamžiku si ukažte
záda kotoulem, který se právě teď stal pro nás jediným prostřed-
kem dohlavy.

To, co jste právě zhlédl, považujte za přátelský pozdrav. Nejs-
se dost vřeluvný, abych se dokázal vyjádřit jinak než pomocí
neobratného kotoulu. Neumím již pokleknout v pokorě a proto se
jednou denně obracím naruby tímto způsobem. Chcete-li porozumět,
vystupte i vy sám ze sebe a na počest tohoto okamžiku si ukažte
záda kotoulem, který se právě teď stal pro nás jediným prostřed-
kem dohlavy.

To, co jste právě zhlédl, považujte za přátelský pozdrav. Nejs-
se dost vřeluvný, abych se dokázal vyjádřit jinak než pomocí
neobratného kotoulu. Neumím již pokleknout v pokorě a proto se
jednou denně obracím naruby tímto způsobem. Chcete-li porozumět,
vystupte i vy sám ze sebe a na počest tohoto okamžiku si ukažte
záda kotoulem, který se právě teď stal pro nás jediným prostřed-
kem dohlavy.

To, co jste právě zhlédl, považujte za přátelský pozdrav. Nejs-
se dost vřeluvný, abych se dokázal vyjádřit jinak než pomocí
neobratného kotoulu. Neumím již pokleknout v pokorě a proto se
jednou denně obracím naruby tímto způsobem. Chcete-li porozumět,
vystupte i vy sám ze sebe a na počest tohoto okamžiku si ukažte
záda kotoulem, který se právě teď stal pro nás jediným prostřed-
kem dohlavy.

To, co jste právě zhlédl, považujte za přátelský pozdrav. Nejs-
se dost vřeluvný, abych se dokázal vyjádřit jinak než pomocí
neobratného kotoulu. Neumím již pokleknout v pokorě a proto se
jednou denně obracím naruby tímto způsobem. Chcete-li porozumět,
vystupte i vy sám ze sebe a na počest tohoto okamžiku si ukažte
záda kotoulem, který se právě teď stal pro nás jediným prostřed-
kem dohlavy.

To, co jste právě zhlédl, považujte za přátelský pozdrav. Nejs-
se dost vřeluvný, abych se dokázal vyjádřit jinak než pomocí
neobratného kotoulu. Neumím již pokleknout v pokorě a proto se
jednou denně obracím naruby tímto způsobem. Chcete-li porozumět,
vystupte i vy sám ze sebe a na počest tohoto okamžiku si ukažte
záda kotoulem, který se právě teď stal pro nás jediným prostřed-
kem dohlavy.

To, co jste právě zhlédl, považujte za přátelský pozdrav. Nejs-
se dost vřeluvný, abych se dokázal vyjádřit jinak než pomocí
neobratného kotoulu. Neumím již pokleknout v pokorě a proto se
jednou denně obracím naruby tímto způsobem. Chcete-li porozumět,
vystupte i vy sám ze sebe a na počest tohoto okamžiku si ukažte
záda kotoulem, který se právě teď stal pro nás jediným prostřed-
kem dohlavy.

PROVÁDĚTE-LI KOTMELCE NA VĚŠACÍCH MÍSTECH, UTRVÁTE SI POTĚŠENÍ
 MOŽNĚJŠÍ VÝHODU PRO PŘÍPAD, ŽE VÁŠE VYSTOUPENÍ NALAZEŠ OBRŮVU.

Províňte, že jsem se obrátil naruby jak stará rukavice; nechtěl
 jsem vás nijak bezdůvodně poplašit, jen vám společně s podrůžkou
 mi ukázat, kolik nepraktičnosti v nás ještě zbývá. Stydíte se za
 mně? Byl jste šokován? V tom případě bych si dovolil zdvořile se
 pozornit, že se uvažované zády jsou účinným nástrojem k průniku do
 jiných světů; vždyť cesta k nim nemusí vždy nutně vést branou
 Velkého odříkání, ale i Velké albesti.

Vím, že nelze již odříkat, co stalo se. To, co uvnitř skrýval
 jsem, je znenadání venku, a to, co venku bylo, je teď v nás. A
 jestliže jsem zvedl hlavu k pohoršení, pokorně se omlouvám. Než
 však nadobro mi kotelce zatratíte, metněte si pro poznání i pro
 potěchu jeden sám. Nebo snad navěky strpíte vlastní důstojnost
 nad sebou s bičem stít?

Províňte, že jsem se obrátil naruby jak stará rukavice. Nechtěl
 jsem vás nijak bezdůvodně poplašit, jen vám společně s podrůžkou
 mi ukázat, kolik nepraktičnosti v nás ještě zbývá. Stydíte se za
 mně? Byl jste šokován? V tom případě bych si dovolil zdvořile se
 pozornit, že se uvažované zády jsou účinným nástrojem k průniku do
 jiných světů; vždyť cesta k nim nemusí vždy nutně vést branou
 Velkého odříkání, ale i Velké albesti.

Vím, že nelze již odříkat, co stalo se. To, co uvnitř skrýval
 jsem, je znenadání venku, a to, co venku bylo, je teď v nás. A
 jestliže jsem zvedl hlavu k pohoršení, pokorně se omlouvám. Než
 však nadobro mi kotelce zatratíte, metněte si pro poznání i pro
 potěchu jeden sám. Nebo snad navěky strpíte vlastní důstojnost
 nad sebou s bičem stít?

Províňte, že jsem se obrátil naruby jak stará rukavice. Nechtěl
 jsem vás nijak bezdůvodně poplašit, jen vám společně s podrůžkou
 mi ukázat, kolik nepraktičnosti v nás ještě zbývá. Stydíte se za
 mně? Byl jste šokován? V tom případě bych si dovolil zdvořile se
 pozornit, že se uvažované zády jsou účinným nástrojem k průniku do
 jiných světů; vždyť cesta k nim nemusí vždy nutně vést branou
 Velkého odříkání, ale i Velké albesti.

Vím, že nelze již odříkat, co stalo se. To, co uvnitř skrýval
 jsem, je znenadání venku, a to, co venku bylo, je teď v nás. A
 jestliže jsem zvedl hlavu k pohoršení, pokorně se omlouvám. Než
 však nadobro mi kotelce zatratíte, metněte si pro poznání i pro
 potěchu jeden sám. Nebo snad navěky strpíte vlastní důstojnost
 nad sebou s bičem stít?

Províňte, že jsem se obrátil naruby jak stará rukavice. Nechtěl
 jsem vás nijak bezdůvodně poplašit, jen vám společně s podrůžkou
 mi ukázat, kolik nepraktičnosti v nás ještě zbývá. Stydíte se za
 mně? Byl jste šokován? V tom případě bych si dovolil zdvořile se
 pozornit, že se uvažované zády jsou účinným nástrojem k průniku do
 jiných světů; vždyť cesta k nim nemusí vždy nutně vést branou
 Velkého odříkání, ale i Velké albesti.

Vím, že nelze již odříkat, co stalo se. To, co uvnitř skrýval
 jsem, je znenadání venku, a to, co venku bylo, je teď v nás. A
 jestliže jsem zvedl hlavu k pohoršení, pokorně se omlouvám. Než
 však nadobro mi kotelce zatratíte, metněte si pro poznání i pro
 potěchu jeden sám. Nebo snad navěky strpíte vlastní důstojnost
 nad sebou s bičem stít?